

Nếu Nhận Ra Sớm Hơn

Contents

Nếu Nhận Ra Sớm Hơn	1
1. Chương 1: Đêm Tân Hôn Cùng Nước Mắt	1
2. Chương 2: Em Yêu Còn Anh Hận	3
3. Chương 3: Giới Che Cầm Xúc	4
4. Chương 4: Hiểu Lâm (1)	5
5. Chương 5: Hiểu Lâm (2)	7
6. Chương 6: Cảm Giác Hạnh Phúc Không Có	9
7. Chương 7: Không Ai Liên Quan Ai	11
8. Chương 8: Có Con	12
9. Chương 9: Tàn Nhẫn	13
10. Chương 10: Sống Chung Nhà	14
11. Chương 11: Ghê Tởm	15
12. Chương 12: Chào Sinh Linh Bé Nhỏ	17
13. Chương 13: Tội Cô Giết Người	18
14. Chương 14: Ở Với Em Một Tuần Anh Nhé	19
15. Chương 15: Anh Biết Hết Rồi	21
16. Chương 16: Em Đi Lâu Quá Rồi Đó	22
17. Chương 17: Cô Đã Quay Lại	23
18. Chương 18: Ngoại Tình	25
19. Chương 19: Tôi Khác Trước Rồi	25
20. Chương 20: Không Nói Được	28
21. Chương 21: Giải Thoát Cho Nhau	29
22. Chương 22: Cầu Hôn Kỳ Quái	31
23. Chương 23: Anh Tĩnh Và Rắc Rối Bắt Đầu	33
24. Chương 24	34

Nếu Nhận Ra Sớm Hơn

Giới thiệu

Thể loại : ngôn tình hiện đại có chút ngược HE
Khi tình yêu chỉ từ một phía của cô đã bắt đầu rung động với anh từ khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhan-ra-som-hon>

1. Chương 1: Đêm Tân Hôn Cùng Nước Mắt

Hôm nay là ngày cô đi lấy chồng, cái ngày mà bao người phụ nữ đẹp nhất. Khoác lên mình một chiếc váy trắng tinh khiết cất bước cùng chồng mình trên thảm đỏ. Nhưng có sao cô lại không vui, mẹ của cô lại đem

về mặt y như rằng sắp tổng khứ cô ra khỏi ngôi nhà đó vậy chỉ có bạn thân của cô bên cạnh thôi Vũ Thiên Thư. Nhỏ ngồi trang điểm cho cô mà cứ khóc miệng cứ lẩm nhẩm:

-“Đừng đi lấy hần được không? Cậu chả hạnh phúc đâu, Hần không yêu cậu chỉ có ghét cậu thôi. Đừng cố ôm lấy đầu thương về bản thân mà.”- Có lẽ đây là đứa bạn thân duy nhất của cô cái gì cũng quan tâm đến cô chỉ có mình nhỏ mà thôi. Luôn lắng nghe mọi tâm tư của cô, nở nụ cười mãn nguyện trên môi cô nhìn Thiên Thư mà trả lời:

-“Không cần anh ấy yêu mình chỉ cần được ở cạnh anh ấy, quan tâm anh ấy từ phía sau thôi mình cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Mình biết là anh ấy đối với mình chỉ có chán ghét nhưng không sao. Mình cũng tin một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu ra thôi.”- Chưa gì nhỏ đã ôm lấy cô và khóc như một đứa trẻ vậy, cũng chẳng biết vì sao cô chỉ mong tình bạn này vẫn sẽ mãi mãi không phai. Ngồi đấy cho nhỏ khóc một hồi cô vỗ lưng bảo:

-“Không sao mà mình chỉ là đi lấy chồng thôi, khi nhớ mình cậu có thể gọi điện hay nhắn tin cho mình mà. Sắp tới giờ cử hành hôn lễ rồi đó, cậu tân trang nhan sắc lại cho mình đi nào.”- Nhỏ sụt sịt lau đi những giọt nước mắt trên hàng mi rồi trang điểm nhẹ lại cho tôi. Bỗng mẹ cô đi vào bà nhìn cô, gạt đầu rồi bước về chỗ cô bảo:

-“Để mẹ giúp con đội lớp tùng cô dâu lên và mẹ sẽ dắt con ra đấy. Xem như mẹ đem gả con đi.”- Cái giọng nói ấm áp này của bà cô đã không được nghe từ lâu lắm rồi, nhưng bà không hề rơi giọt nước mắt nào trong khi các bà mẹ khác thì ôm lấy con gái mình và khóc. Thế nhưng bà thì không, nhưng thế này cũng đủ rồi vì ít nhất bà còn quan tâm đến cô. Dắt tay cô bước đến cánh cửa lớn bà trao tay cô cho anh Lâm Tuấn Hưởng người chồng của cô. Cớ sao trên đôi mắt anh cô chỉ thấy trong đó sâu thẳm và vô cùng lạnh lẽo, anh không hề nở một nụ cười nào. Cánh cửa mở ra cô cùng anh bước vào, mọi người ai nấy đều nhìn cặp đôi xinh đẹp này. Họ vỗ tay chúc mừng đôi trai tài gái sắc, bước lên bậc thang anh quay sang vén chiếc khăn che trước mặt cô lên nhìn cô một cách lạnh lẽo khiến cô phải rùng mình. Cha Sứ cất giọng ấm áp hỏi:

-“Lâm Tuấn Hưởng con có nguyện ý lấy Hàn Thiên Nhi làm vợ hợp pháp của mình dù sau này có giàu hay nghèo, ốm đau bệnh tật, cùng cô ấy đi đến hết quăng đường hay không?”-Anh nhìn cô đứng đưng đáp trả không tí cảm xúc nào:

-“Con nguyện ý”- Câu này làm cô cảm thấy như cô đang ở trên tận mây xanh vậy. Cha Sứ quay sang cô hỏi:

-“Hàn Thiên Nhi con có nguyện ý lấy Lâm Tuấn Hưởng làm chồng hợp pháp của mình dù sau này có giàu hay nghèo, ốm đau bệnh tật, con có cùng anh ấy đi hết quăng đường này không.”-Cô nhìn anh vồn vện trả lời:

-“Con nguyện ý.”-Cha sứ gạt đầu, kế tiếp họ trao nhẫn cho nhau cô đeo cho anh rồi anh đeo lại nhưng lúc anh đeo cho cô thì anh lại mạnh tay làm cho cô thấy đau buốt cả ngón tay. Nhưng vẫn cố nhẫn đau như không có gì xảy ra. Cha sứ cất giọng nói:

-“Bây giờ hai con có thể hôn nhau được rồi. Ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng.”-Câu nói của cha sứ vừa hết anh ghé sát lại gần má cô, anh không hôn cô mà anh chỉ ghé sát vào tai cô rồi nói:

-“Đừng nghĩ tôi sẽ hôn cô. Bởi vì cô làm tôi muốn nôn ra rồi.”-Phía dưới kia họ đều nghĩ rằng cô và anh đang rất hạnh phúc, nhưng không giọt nước mắt cô đang rơi. Cô làm anh thấy muốn nôn sao? Vậy càng chứng tỏ anh không thể yêu cô vì anh chỉ chán ghét cô mà thôi. Cô được đưa về nhà họ Lâm, ngôi nhà của họ lớn thật ai nấy trong nhà thấy cô đều tôn trọng cuối chào cô, ba mẹ chồng và bà nội họ đều mến cô bởi vì cô là một người rất có phép tắc, kính trên nhường dưới đúng chất tiểu thư quý tộc. Nhưng khổ nỗi trong mắt anh thì cô là một người đáng ghét. Bước vào bên trong phòng tân hôn của mình cô cảm thấy trống trải, nhìn lên bức hình của cô và anh chỉ có cô là cười thật đẹp còn anh thì với khuôn mặt lạnh như băng. Ngồi trên giường cô đợi anh gần đến khuya vẫn không thấy anh, cô lẳng lặng lấy vali soạn đồ vào tắm. Thấy mình trước gương với bộ váy trắng tinh khiết, cô khẽ cười chua chát dù có bạn đẹp đến đâu thì cô vẫn mãi là một con vịt xấu xí. Lúc cô vào tắm được một lát thì anh bước vào phòng, thấy đồ đạc của người phụ nữ này anh thấy chướng mắt đã chuyển sang một bên. Lấy đồ của mình mở cửa qua thư phòng, cô tắm xong thì thấy đồ mình sao lại bị đá như thế cô nhìn qua thư phòng có đèn thì cô đã nghĩ ra anh là người làm. Im lặng dọn đồ cất vào tủ, anh mở cửa bước ra thấy cô đang soạn đồ. Anh không thèm nói câu nào bước lại mở tủ mở cánh cửa ra thì cánh cửa đó rạch qua vai cô khiến làn da mịn màng trắng hồng lộ ra

một đường màu đỏ của máu. Cô vịn lấy vết thương đó, nó làm cô thấy đau rất nhưng anh chẳng quan tâm gì đến. Vết thương này cho dù có đau cũng không bằng vết thương trong lòng cô, anh bước vào phòng tắm chỉ nghe được tiếng nước chảy. Lúc anh đi ra cô đang trải ra giường xếp gối cho anh ngủ nào ngờ anh bước đến lấy gối của mình rồi quay đi. Cô hơi bất ngờ hỏi anh:

-“Anh đi đâu vậy?”-Anh quay lại nhìn cô với ánh mắt hàng ghét:

-“Giường cô cứ ngủ, tôi ở thư phòng. Tôi không muốn ở chung với người giả tạo vì nó làm tôi thấy không thoải mái và càng không muốn ở gần.”-Nói rồi anh quay đi đóng sập cửa lại cô ngồi xuống giường, nước mắt cô bắt đầu rơi. Cô đã làm gì sai mà anh lại đối xử với cô như thế chứ. Cô thu mình vào một góc giường, cô ngồi ôm lấy hai đầu gối mình mà khóc. Có lẽ cô đã mệt quá mà ngủ thiếp đi. Có ai mà trong đêm tân hôn phải ở trong phòng một mình, chồng thì thấy kinh tởm. Có ai cho cô câu trả lời không? Không. Không ai cả, cứ thế đêm tân hôn đầu tiên cô ở một mình.

2. Chương 2: Em Yêu Còn Anh Hận

Sau một đêm cô đơn ở phòng cô mệt mỏi bước chân lại tủ lấy đồ đi tắm, cánh cửa phòng anh mở ra bước chân của anh càng lúc càng gần với cô. Bỗng tim đập nhanh, cô mong rằng anh sẽ nói câu “Buổi sáng tốt lành” nào ngờ không có. Anh còn không thèm nhìn cô một cái, mở cửa vào trong phòng tắm. Cô ở ngoài này nước mắt rơi cô đã làm gì sai mà anh lại vô tâm với cô, cô lấy áo vats ủi thẳng lại cho anh. Lúc anh đi ra thấy trong tay cô đang ủi áo cho mình anh rất ghét, bước nhanh về phía cô giật lấy áo đó quăng thẳng vào sọt rác lạnh lùng nhìn thẳng vào cô rồi nói:

-“Đừng động bàn tay dơ bẩn đó vào đồ của tôi khi không có sự cho phép của tôi.”-Nói xong thì thôi, nhưng không anh nắm lấy bàn tay cô đưa lại chạm vào bàn ủi lúc còn nóng. Cô đau lắm “A” một tiếng rụt bàn tay mình lại, nước mắt cô rơi “đau lắm” thật sự là “đau” đến khó tả không chỉ ở tay mà cả trong tim cô đều đau cả. Nhưng đây chỉ là khởi đầu cho cuộc sống của cô mà thôi, anh lấy chiếc áo khác khoác vào rồi bước ra ngoài bỏ cô ở lại với bàn tay sưng phồng vì bỏng. Vào mở nước ra dòng nước lạnh làm tay cô đau lên từng cơn, ra lấy hộp sơ cứu tự xử lý vết thương cho mình xong. Cô nhìn gào gương lau đi giọt nước mắt trên mặt mình tự cười bản thân khờ dại yêu anh. Bước xuống lầu tại phòng ăn, mọi người đang vui vẻ ngồi nói chuyện. Thấy cô xuống bà Vy mẹ chồng cô vội lên tiếng:

-“Lại đây ngồi ăn nè con dâu.”-Bà thật ân cần, cô bước đi giấu tay trái bị anh làm bỏng phía sau. Nhưng điều đó lọt vào mắt của bà nội:

-“Tay của cháu bị gì vậy?”-Cô vội cười xoa tay lắc đầu:

-“Không có gì hết bà ạ. Do cháu bất cẩn thôi.”-Có anh ngồi đó không nói gì cả, cô bước lại ngồi đối diện với anh. Trong bữa sáng đó anh không thèm nói câu nào ăn xong rồi bước vội ra xe đi làm, bà nội sau khi thấy cô ăn xong bảo chú Lý đưa cô đi bệnh viện kiểm tra vết thương kéo lại bị nhiễm trùng rồi thì không tốt. Bác sĩ nói tay cô không sao chỉ cần uống thuốc và tránh tiếp xúc nhiều với nước là được. Ngồi trên xe cô ngắm nhìn những con đường, những hàng cây ven đường. Nhìn chúng cứ ngỡ cấp mạnh mẽ làm sao, đột nhiên cô thấy bóng dáng anh trong quán cafe, vội kêu chú Lý dừng xe để xem rõ hơn. Thật, người đó là anh đúng là anh, anh đang ngồi cùng một cô gái cười nói vui vẻ sao cô chẳng bao giờ thấy nụ cười đó. Phải chăng là cô không thể có nụ cười đó hay sao? Cô không muốn thấy cảnh này nữa cô muốn đi ngay. Vội kêu chú Lý cho xe chạy, thấy cô vẽ vệt hắt hối gì đó ông hỏi:

-“Có chuyện gì sao thưa phu nhân?”-Tuy độ tuổi đáng cha của cô nhưng ông ấy rất tôn trọng cô. Cô cười vui trả lời như không có gì:

-“Dạ chỉ là nhìn nhầm người thôi bác.”-Cô cũng mong đó là nhìn nhầm người thật sự rất mong là vậy nhưng mà đó là sự thật. Lúc về đến nhà cô được mẹ chồng dẫn đi shopping, đi dạo chơi gặp những bạn bè của bà. Hôm đó rất vui khi về đến nhà cũng đã trưa rồi, cô nói kinh không đói rồi lên phòng nghỉ lúc này cô muốn

họa ra một bức tranh với nụ cười của anh. Trong lúc đang vẽ gần xong phát họa thì có người mở cửa phòng ra, hóa ra đó là anh. Anh không nhìn cô gì cả mở cửa vào thư phòng của bản thân một lát rồi đi ra nhìn cô:

-“Cô đừng mong tôi sẽ thương cô hay coi cô như vợ của mình vì cô không xứng đáng đâu. Người tôi yêu là một cô gái khác không phải cô, với cô tôi chỉ có hận. Hận cô đã cướp đi cái quyền lấy người mình yêu. Vì thế đừng mong mỗi gì tôi sẽ sớm khiến cho cô phải ly dị.”-Chưa được hai ngày tròn trình thì anh đã nói muốn ly dị với cô sao, với cô anh chỉ hận thôi. Hận cô đã khiến anh không lấy người mình yêu sao? Nói xong những lời cay độc đó anh bước ra khỏi căn phòng đó đóng sập cửa lại. Để cô ngồi đó nhìn vào khoảng lặng nước mắt cô rơi, rơi trên bức tranh mà cô đang vẽ. Hóa ra anh là hận cô, còn cô lại yêu anh. Sao cuộc sống trở trêu khiến cô gặp anh yêu anh lấy được anh làm chồng rồi bây giờ nhận ra anh không hề yêu cô chỉ có hận. Cô mệt mỏi nằm dài xuống giường bây giờ cô chỉ biết khóc khóc xong mọi chuyện sẽ ổn, cô sẽ quên chuyện buồn nhưng cơ sao cô thấy khó chịu thế này. Rồi cô chìm sâu vào giấc mơ thấy cô hạnh phúc bên anh. Nhưng đó là giấc mơ mà cô muốn mơ hoài không bao giờ tỉnh lại.

3. Chương 3: Giải Che Cảm Xúc

Cuộc sống cô cứ thế trôi qua một tuần, nguyên một tuần đó cô không hề gặp anh chỉ được trợ lý của anh báo lại là anh đi công tác ở nước ngoài thôi. Đến việc chồng mình đi đâu làm gì cô đều thông qua trợ lý riêng của anh lần này cô dùng hết can đảm của mình để xin số anh. lúc chiều tối khi mọi người ăn cơm xong, cô lủi thủi vào phòng mình bấm vào số máy mang tên Tuấn Hưởng đợi một hồi có người bắt máy nhưng đó không phải chồng cô mà là một giọng nữ:

“Alo! Xin hỏi ai vậy?”- Cô cố kiềm nén cảm xúc của bản thân lại, nước mắt cô bắt đầu rơi khi giọng chồng cô lên tiếng:

“Ai vậy em?”-Sao câu nói đó ân cần mà ấm áp quá vậy? Cô chưa hề nghe bao giờ. Anh cầm máy rồi lên tiếng:

“Ai đang ở đầu dây bên kia?”-Lặng lẽ gạt đi nước mắt cô mới giám lên tiếng:

“Là em đây”-Anh hơi sững sờ với giọng nói này của cô. Nhưng sau đó một giọng nữa hoan ái gọi anh:

“Nếu không quan trọng dập máy đi anh! Em không chờ nữa đâu”-Thật sự nó làm tim cô đau nhói lên cả. Cơ sao anh lại đối xử với cô như vậy? Không nghe thấy cơ nói gì anh bèn cất giọng:

“Được thôi em yêu, dù sao chắc gọi nhầm người” - Nói xong anh không hề tắt máy đi mà để đó. Cho cô nghe hết tất cả sự việc họ đang làm. Trái tim cô đau nhói lắm như rằng ai đang dùng vật nhọn đâm vào nó vậy. Cô nghe được những âm thanh không trong sạch đó vội tắt máy, vì nếu cô nghe thêm nữa có lẽ cô sẽ không chịu được nỗi đau dày vò anh gây ra. Sau một tuần “công tác” bên ngoài anh cũng quay về nhà nhưng cả nhà đều không biết rằng đại thiếu gia nhà họ đang dày vò tổn thương một thương một trái tim nhân hậu, khiến nó như muốn vỡ vụn từng mảnh. Cô là người giỏi che giấu cảm xúc của bản thân cho nên mọi người trong nhà đều nghĩ rằng đôi vợ chồng này rất hạnh phúc, phía sau hạnh phúc đó là một cô gái đầy bi thương những nỗi đau không thể đếm. Hạnh phúc đối với cô chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi. Trước mặt mọi người cô luôn nở một nụ cười nhưng trong đó có phần gượng gạo, cơ sao chỉ có anh là người nhìn thấy. Tuy anh nhìn thấy nhưng lại vô tâm bỏ qua nụ cười đó, xem người đó như chỉ là giả tạo vô sĩ. Cô thấy mệt mỏi vì cuộc sống hiện tại phải giả vờ mình đang hạnh phúc trước mặt mọi người. Khi về phòng cô không nói lời nào với anh cô cũng không hề nhìn anh làm gì. Cô mở tủ lấy đồ thay để ra ngoài gặp bạn, thấy cô không quan tâm đến mình anh cảm thấy khó chịu cho dù lúc trước họ chưa nói nhiều nhưng cô còn nhìn và quan tâm những hàng động của anh. Còn giờ thì lại không hề nhìn anh, bức bối anh đã đời mới hỏi khi thấy cô bước ra khỏi phòng tắm:

“Cô đi đâu?”-Cô hơi giật mình vì anh hỏi cô như vậy, ban đầu cô định sẽ im lặng nhưng thấy ánh mắt của anh cô lại mềm lòng:

“Em ra ngoài gặp bạn.”-Anh nhìn cô nghe mắt nghi ngờ cô chỉ lo soạn đồ rồi đi ra. Lúc khi đi cô không quên nói với anh:

“Đi lát rồi em về cũng không phải đi với tình nhân hay gì đâu.”-Anh hơi bất ngờ với cô, sao cô lại biết là anh đang nghi ngờ cô đi với tình nhân mà anh lại khó hiểu sao lại quan tâm đến cô gái này làm gì? Đây là câu hỏi trong anh hiện tại. Anh không tin cô nói nên quyết định cho người theo dõi cô để biết cô có thật sự là không gặp tình nhân như lời cô đã nói vì dù gì trên danh nghĩa cô cũng là cô đi bộ ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, nhìn các đôi trai gái trên đường cô thấy mình thân tui thân vì ai nấy đều có đôi có cặp còn cô chỉ đi một mình. Cô tự cười cho chính bản thân của mình đã là cô gái có chồng nhưng cảm giác hạnh phúc bên chồng cô chưa có cảm nhận bao giờ dù chỉ là ăn một bữa cơm, trong bữa cơm đó cô cùng anh hạnh phúc cười đùa nói chuyện. Nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng vì cô nghĩ có thể bản thân cô sống một cuộc đời cô đơn cho đến lúc cô bước lên thiên đàng thì cô vẫn chỉ một mình. Đến một quán cafe cô mở cửa bước vào một chàng thanh niên cùng cô gái nhỏ nhắn đang vẫy tay về chỗ cô. Bước nhanh chân về phía họ cô nở một nụ cười thoải mái không chút gượng gạo những hình ảnh đó đã được chụp lại một cách sắc nét. Hai người đó là Thiên Thư và bạn trai của nhỏ Đỗ Huy Dương, người con này đối xử với Thiên Thư nhà cô rất tốt thấy họ vậy cô cũng vui nhưng sao trong lòng cô cảm thấy trống trải vô cùng phải chăng cô đang ghen tị vì thấy họ hạnh phúc còn bản thân cô thì chỉ nhận được sự vô tâm. tuy vậy nhưng cô vẫn mỉm cười vui vẻ, dù rằng trái tim cô đang rất đau đến bao giờ thì cô mới hiểu thế nào là hạnh phúc của một gia đình. lát sau vì họ có chuyện nên đi trước cô bưng ly nước của mình lại gần cửa ngồi ở chỗ đó ngắm nhìn mọi sinh hoạt của khu phố này. Lát sau có một chàng trai đi đến chỗ cô, anh ta cứ nhìn cô hoài lát lại cất giọng nói trầm trầm ám áp:

“Cô có phải là Hàn Thiên Nhi không?”- Cô quay sang nhìn anh khuôn mặt có chút quen quen nhưng cô không nhớ rõ anh là ai:

“Anh là.....”- Nghĩ mãi không ra nên anh ta bèn nói:

“Tôi là Hứa Vĩ Hưng đây người học trên cô một khóa ở môn năng khiếu.”- Giờ cô mới nhận ra khuôn mặt hơi bất ngờ nhìn anh nhớ lại hồi đó anh ta là người thường xuyên giúp đỡ cô nhưng chỉ 1 năm anh đã chuyển ra nước ngoài nghe đâu phụ giúp gia đình. bây giờ có cơ hội gặp lại anh ở nơi này:

“À anh là tiền bối Hứa mà, chắc do lâu quá tôi không gặp anh nên quên mất.”- Vĩ Hưng nhìn cô một hồi rồi nói:

“Lâu rồi không gặp cô vẫn xinh nhưng hình như cô hơi ốm thì phải.”-Cô vội đặt tay lên mặt mình, khò khè cô ốm thật dạo này cô ăn rất ít cũng không có nghỉ ngơi gì cả đến người ngoài như anh còn nhận ra mà mọi người trong nhà thì không ai nhìn thấy cô tự cười giấu cợt bản thân đang sống trong ngôi nhà mà lúc nào cũng cười một cách giả tạo:

“Chắc do ăn ít nên vậy. Mà anh về nước vào lúc nào?”- Tay nâng ly cafe trước mặt dừng dừng đáp lời cô:

“Tôi về đây được một tuần rồi, nghe nói cô đã kết hôn mà là kết hôn với Tuấn Hưởng, ngày cô kết hôn tôi có được 1 tấm thiệp nhưng vì bận nên không đến chúc phúc cô. Hiện tôi là giám đốc công ty Hứa Lôi cũng là bạn làm ăn với chồng cô đó.”-Cô cười hóa ra anh giờ đã là một tổng giám đốc oai nghiêm không còn là một tên hay trêu ghẹo các bạn học trong Lớp năng khiếu ngồi nói chuyện với anh một lát cô nói mình có công chuyện nên chào về trước. Trên đường đi cô thấy trống trải vô cùng. Bây giờ cô chỉ muốn một hạnh phúc đơn giản mà bao cô gái, người phụ nữ nào cũng mong muốn chỉ đơn giản vậy thôi. Ở nơi quán cafe đó có một người con trai nhìn theo bóng lưng cô và nghĩ “Anh đã về rồi, lần này anh không đi nữa. Anh phải bảo vệ được em Thiên Nhi à anh nhớ em lắm.”

4. Chương 4: Hiểu Lầm (1)

Ánh bình minh lấp ló sau những hàng cây xanh, cô ở tại đây chiến trong suy nghĩ có sao khi trước anh là người hay rất quan tâm tới người khác tuy là người anh quan tâm không phải cô nhưng khi ấy anh rất ôn

nhu. Còn bây giờ anh là một người vô tình khiến cô không cong nụ cười tự nhiên vô tư như trước, sao cứ làm cô đau khổ. Ngồi đấy cho đến khi cô nhận được một cuộc gọi còi dây số lạ, nhìn phân vân rồi cô cũng bắt máy.

“Alo! Xin hỏi ai vậy?”

“Tôi là Vũ Hưng đây. Định hẹn cô đi ăn.”- Cô hơi phân vân chút, tự nhiên gọi kêu cô đi ăn?

“Sao lại mời tôi?”

“Haha tại do tôi không có bạn để đi ăn nên mời cô thôi.”-Không phải không có mà là có rất nhiều cô gái hẹn anh đi ăn nhưng anh lại từ chối bởi là vì cô Hàn Thiên Nhi. Chỉ có cô mới quan trọng với anh thôi.

“Được rồi, ăn ở chỗ nào?”

“Cô ra quán cafe cũ hôm trước rồi tôi chờ cô đi.”

“Ừ tôi ra liền”-Nói rồi cô tắt máy đi lấy đồ chuẩn bị ra ngoài cô không hề biết rằng mọi hành động lời nói của cô đều được ghi lại hết vào một cái camera đặt trong phòng tân hôn được kết nối với máy tính của Tuấn Hưởng. Cũng không biết vì sao anh lại làm vậy, nhưng anh chỉ muốn biết người phụ nữ ham danh lợi như thế nào làm những chuyện gì khi không có anh. Và rồi anh nghe được rằng cô ra ngoài để gặp ai đó trong cảm xúc của bây giờ chỉ muốn đi theo họ sẽ đi đâu và làm gì, nhưng nghĩ lại cô ta là cái gì chỉ một người ham mê lợi danh chỉ có tiền ở trong mắt mà đem gã cho một người “xa lạ”. Anh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

“Từ Ngôn anh mau cho người theo dõi Thiên Nhi, xem cô ta đi đâu gặp ai rồi báo cáo cho tôi.”

“Vâng thư giám đốc.”-Anh ngồi tựa lưng vào ghế ngẩn lạng hai vầng thái dương cho đỡ mệt mỏi. Từ lúc cô bước vào cuộc sống anh thì đã làm thay đổi hầu như hết mọi thứ, từ công việc ăn uống và ngay cả gặp người mình bảo vệ anh cũng không có thời gian gặp mặt.

Bây giờ anh nghĩ cô chính là người đã làm rối cả cuộc sống anh, cô bước đến gần tiệm cafe định đi lại cửa thì có tiếng bóp kèn xe hơi vang lên người trong xe hạ kính xuống. Cô nhận ra người đó là Vũ Hưng ngay cô mở cửa bước vào xe.

“Hôm nay, tại sao tổng giám đốc Hứa lại mời tôi đi ăn. Tôi biết ngoài kia có bao nhiêu cô gái đang để mắt tới anh, tôi sợ bị đánh ghen lắm nha”-Câu nói trêu đùa của cô làm anh thoáng cười đưa tay cốc đầu cô một cái.

“Cô ngốc họ chỉ nhìn vào cái gia tài và bề ngoài của tôi thôi, còn cô thì khác.”

“Thôi đi ăn đi tôi đói rồi.”

“Được đi thôi”-Tất cả các hành động đó đều được ghi lại không thiếu khoảng khắc nào, chúng được đưa đến tay Tuấn Hưởng anh tức giận đập bàn một cái rồi gọi điện hỏi chỗ hai người đang ăn. Lái xe đi thật nhanh không biết anh vượt bao nhiêu trụ đèn đỏ phạt bao nhiêu giấy, không quan trọng. Quan trọng là anh đang đi đến chỗ người “vợ” của mình Lâm phu nhân.

Bước vào một quán ăn kiểu Pháp anh ngược nhìn xung quanh thấy bóng lưng của Thiên Nhi anh lập tức bước lại chỗ đó.

“Lâm phu nhân có lẽ cô đang rất vui bên tình nhân nhỉ”-Câu nói khiến Thiên Nhi giật mình đứng lên nhìn anh cố giải thích.

“Em chủ là đi ăn với bạn không phải tình nhân anh đừng hiểu lầm”

“Chuyện đã thế này cô còn chối. Mau theo tôi về”-Anh nắm chặt lấy tay cô xiết chặt khiến cô cau có mặt mày như muốn phát khóc. Bỗng một bàn tay phía sau nắm lấy tay cô truyền hơi ấm khiến cho người ta muốn được che chở.

“Lâm tiên sinh anh đang đối xử với phu nhân của mình vậy sao?”-Tuấn Hưởng nheo mắt nhìn anh khó hiểu.

“Chuyện vợ chồng tôi cần anh xen vào?”

“Tôi chỉ thấy anh đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, một bàn tay nhỏ nhắn như thế anh lại làm cho nó đỏ cả rồi kia kìa”-Lúc này Tuấn Hưởng mới nhận ra nhưng anh không thả ra còn xiết chặt hơn nữa khiến cô đau mà van.

“Anh thả ra đi tay em đau”

“Về nhà tôi sẽ cho cô biết Lâm phu nhân phải làm thế nào”-Nói rồi anh kéo tay cô đi không quên nhún Vĩ Hưng một ánh mắt đầy sự thù ghét. Trên đường về nhà anh và cô không hề nói một câu nào khiến không khí trầm tĩnh đến nỗi chỉ nghe tiếng thở của cả hai. Về đến nhà chính họ Lâm anh không nói câu nào lôi cô lên phòng mở cửa anh đẩy cô vào trong khiến chân cô bị tụt đau đến khó tả nước mắt cô bắt đầu rơi.

“Cô có biết hiện tại cô đang là Lâm phu nhân không, cô đang là vợ của Lâm Tuấn Hưởng này”-cô cười như không.

“Vợ? Có người vợ nào sống trong hôn nhân không nhận được cái gọi là hạnh phúc lấy được người chồng tốt”

“Cô im ngay chẳng phải cô muốn làm một vị phu nhân sao được sống trong ngôi biệt thự lớn được ăn sung mặc sướng rồi còn gì?”

“Em không hề như vậy”-cô gào thét lên cô không phải loại người như anh nói.

“Không phải? Hôm nay cô ra ngoài ăn cơm cùng tình nhân hôm sau sẽ là gì?”- quay bước đi cơn tức giận của anh đang lên cao trào cô vội ôm lấy chân anh.

“Em không có mà anh phải tin em, em không hề hai lòng em chỉ có anh”-Tức giận đập cô ra khiến cô đập đầu vào thành giường....máu.....là máu máu trên trán cô đang chảy đầu cô rất đau mắt cũng mờ mờ chỉ thấy bóng anh tời khỏi phòng. Thấy có gù đó không bình bà nội kiu người làm lên xem cô ra sao khi bước vào đã thấy cô nằm dài ra đất máu đã lan ra một mảng vội gọi người đưa cô đi bệnh viện. Cô chỉ là do bị chấn thương ở đầu bị trặc chân và do áp lực quá nên phải ở lại bệnh viện để bác sĩ kiểm tra dễ. Suốt tuần đó cô không hề thấy anh đến thăm chỉ có bà nội ba mẹ đến còn anh không thấy bóng dáng đâu nghe mẹ nói là anh đang đi công tác. Cô khẽ cười giễu cợt lại đi “công tác” cứ thế cô sống trong bệnh viện nguyên một tuần. Lúc ra viện cô nói muốn đi dạo mọi người không cần lo, bước đi trên con phố cô bị một người phụ nữ chặn lại, cô ta trong có vẻ giống một vị tiểu thư.

“Chào tôi là Trương Sa Ly”.

5. Chương 5: Hiểu Lầm (2)

Cô gái trước mặt Thiên Nhi bây giờ đang chăm chú nhìn cô từ đầu đến chân không hiểu thua nhau ở điểm nào mà Thiên Nhi được gã cho Tuấn Hưởng còn Trương Sa Ly này thì không. Thiên Nhi thắc mắc nhìn cô gái trước mặt.

“Tôi và cô quen nhau?”

“Cũng có thể là vậy. Tôi là bạn gái của Tuấn Hưởng”-Bạn gái hóa ra đây là người mà Tuấn Hưởng yêu người mà anh không thể kết hôn lấy làm vợ. Tim cô đau thật sự rất đau cổ bình tĩnh nở nụ cười gượng gạo.

“Thật trùng hợp tôi là vợ của Tuấn Hưởng. Xin chào cô”-Sa Ly bất ngờ với thái độ của cô không ngờ là cô lại có thể bình tĩnh như vậy mà trả lời làm cho ả tức giận.

“Cô nên rời xa Tuấn Hưởng đi anh ấy không yêu cô người anh ấy yêu là tôi, cô chỉ là người thứ ba mà thôi”

“Người thứ ba?”-Thiên Nhi nhìn ả ta một cách khó hiểu ai mới là người thứ ba chứ. Còn ả đang nghĩ chắc là cô đã sợ rồi.

“Đúng cô chỉ là người thứ ba phá vỡ hạnh phúc của người khác”

“Haha...xin lỗi tiểu thư nhưng tôi là được cưới hỏi đàng hoàng là một người vợ hợp pháp của Tuấn Hưởng. Nếu trong trường hợp này thì cho hỏi tiểu thư ai mới là kẻ thứ ba phá hạnh phúc gia đình người khác”-Sa Ly nóng giận nhìn người trước mặt không ngờ nhìn về bề ngoài đơn giản không chút nào gọi là đánh đá mà lời nói ra những lời như thế này.

“Tôi khuyên cô Hàn Thiên Nhi mau rời khỏi Tuấn Hưởng đi sớm muộn hai người cũng ly hôn thôi”

“Chuyện vợ chồng tôi ra sao không cần cô quản lý”-Sa Ly nóng giận đưa tay lên tát thẳng vào má cô khiến khóe môi cô chảy máu. Thiên Nhi tức giận nhìn ả.

“Mong cô biết chừng mực đây là khuôn mặt do mẹ tôi ban cho không đến lượt cô động đến”

“Chẳng phải người mẹ đó của cô đã bán cô cho người khác sao. Thế cô còn tôn vinh bà ta, thật nực cười”

“Bốp”-Bàn tay của Thiên Nhi hạ đáp xuống khuôn mặt của ả làm ả bất ngờ ngã phịch xuống đất. Nhưng không may lúc cô đánh ả lại bị một người đàn ông trông thấy, người đó nhanh chân bước về phía hai người.

“Hàn Thiên Nhi cô làm cái quái gì vậy hả”-Thiên Nhi bất ngờ quay lại hóa ra là Tuấn Hưởng anh ta vội đến đỡ Sa Ly đứng dậy ả ra ôm lấy Tuấn Hưởng khóc lóc.

“Hưởng cô ta ăn hiếp em nói em là hồ ly tinh phá hạnh phúc của anh và cô ta, sỉ nhục em còn kêu e rời xa anh”-Thiên Nhi bất ngờ không biết lời ả nói là đang nói thay cô hay ai. Còn Tuấn Hưởng tức giận không xem xét sự tình bước đến tát cô một cái.

“Đến người của tôi cô cũng dám đụng đến”-Người của anh? Thì ra đúng là thật ả là người của anh thế còn cô là gì.

“Người của anh? Thế em là gì?”-Anh sững người với câu nói này của cô cô là gì của anh?

“Cô chỉ là món đồ tôi muốn lấy thì lấy quăng thì quăng đi”

“Hóa ra chỉ là món đồ không hơn không kém, vậy được để em đi không làm phiền hai người tình cảm”-Nói rồi cô quay đi bất chợt tìm anh thấy sốt với dáng vẻ này. Nắm chặt tay cô lại.

“Cô đánh Sa Ly như vậy sao không xin lỗi”-Nhìn anh nghiêng đầu khó hiểu rồi cô bất chợt cười một cách đau lòng.

“Hãy hỏi người của anh đã nói gì xúc phạm đến mẹ em và cô ta đối với em như thế nào. Rồi lúc đó anh thấy em làm đúng hay sai.”-Cô quay đi thì gặp Vĩ Hưng đã đứng đấy bước lại phía cô cười ôn nhu.

“Lại gặp nhau rồi. Nghe nói cô bệnh sao?”

“Không sao rồi tôi đi trước.”

“Sao lại đi có phim tình yêu của tổng giám đốc cũng chiều người tình độc ác vô tâm với người vợ sao đi bỏ lỡ sao được”-Ba người khi nghe câu đấy rất bất ngờ nhất là Tuấn Hưởng mặt anh hiện lên mấy sắc tuyến khó coi cả thái độ cũng khiến người khác không khỏi lạnh người.

“Anh đang nói gì đấy hả, chuyện nhà tôi cần anh quan tâm sao?”

“Tôi chỉ thấy bất bình thôi, nhưng điều tôi nói là thật nếu anh không tin thì nhìn qua bên kia có đám phóng viên đang sẵn ảnh kia. Tôi nghĩ ngày mai chuyện của các người ngày mai sẽ ở trang báo đầu”-Tuấn Hưởng tức giận anh đỡ Sa Ly đứng dậy.

“Có phóng viên ở đây em tự đó xe về đi”anh bước lại chỗ cô đang đứng“Còn cô mau theo tôi về”

“Không cần em muốn tự đi dạo anh mau lo cho người của anh đi kìa trong cô ta hơi khó đi lại”-Nói cô nhìn sang chỗ Sa Ly ả đang “vất vả” đi ra ngoắc taxi. Tuấn Hưởng thấy khó chịu vô cùng nếu không có đám phóng viên anh đã đưa Sa Ly đi từ lâu rồi.

“Có phóng viên ở đây cô đàng hoàng lại đi”

“Hóa ra là sợ mất mặt nên mới đi cùng với em. Vậy đi”-Cô bước đến xe anh mở cửa sau thì anh chặn lại, chỉ ghế phụ phía trước. Đi được một đoạn đã ra đường cao tốc, anh thắng gấp xe lại làm hồ mém ngã may mà có dây an toàn.

“Xuống xe”-Cô nhìn anh khó hiểu.

“Đây là đường cao tốc”

“Tôi bảo xuống thì cô xuống đi tộ còn quay lại với Sa Ly”-Lại vì Sa Ly cô gỡ bỏ dây an toàn ra mở cửa ra bước xuống. Anh bỏ mặt cô lại trong lúc cái nắng đang dâng lên gần nửa bầu trời để cô một mình trên đường cao tốc mà quay đi không chút sót thương nào. Trên người không đem theo tiền không có điện thoại làm sao cô về đây? Sao anh vẫn không tin cô chứ? Cứ thế cô đi bộ với cái nóng vì mới được xuất viện cơ thể còn yếu lại đi nắng quá lâu cô ngã xuống đường. Từ xa có chiếc xe chạy đến người đó là Vĩ Hưng, lúc họ đi anh thấy không ổn nên đi theo giờ gặp cô ngã trên đường vội dừng xe bế cô chạy đến bệnh viện. Trên đường đi anh luôn lẩm bẩm.

“Rồi một ngày anh sẽ chứng minh cho anh ta thấy em quan trọng đến đâu, rồi một ngày anh ta sẽ cầu mong em tha thứ”-Cứ thế chiếc xe đến bệnh viện đưa cô cho bác sĩ. Anh ngồi bên ngoài chờ gọi cho chủ tịch Lâm đến, nhìn cô nằm trên giường bệnh khuôn mặt nhợt nhạt như thế khiến anh rất đau lòng. Nếu ngày đó anh không đi Mỹ thì anh đã có thể bảo vệ được cô rồi.

6. Chương 6: Cảm Giác Hạnh Phúc Không Có

Cô được Vĩ Hưng đưa đến bệnh viện không lâu sau thì ông bà Lâm chạy đến.

“Sao rồi Nhi Nhi nhà chúng tôi sao rồi”-Bác sĩ bước ra thở dài.

“Mấy người là người nhà của cô Hàn sao?”

“Dạ đúng tôi là mẹ chồng con bé.”

“Cô Hàn vừa mới bị chấn thương ở đầu xong bây giờ lại ở ngoài nắng quá lâu nên vết thương bị hở ra bây giờ thì không sao mong người nhà chăm sóc cô ấy nhiều hơn”-Bác sĩ quay đi bà mở cửa vào trong thấy khuôn mặt cô xanh xao cánh môi đo đỏ bây giờ đã nhợt nhạt đi nhiều, vết thương trên trán cũng có chút rỉ máu nhìn mà khiến bà Lâm không khỏi đau lòng cô gái này là người con dâu bà ưng ý nhất giờ lại bin con trai bà đối xử như vậy. Nghĩ tới bà đã tức cả lên ông Lâm đứng bên cạnh không khỏi dùng mình vù thấy được cơn giận dữ của bà. Cái đứa con trai của bà đã khiến con dâu bà ra như thế này hay sao đây? Không tin được con dâu bà hiền như thế này sao nó nở đối xử như vậy. Bà tức giận nhìn sang ông Lâm.

“Ông mau gọi thằng quý tử nhà ông mau đến đây cho tôi nói nó trong vòng 15” nếu như nó không có mặt ở bệnh viện này thì đừng mong về nhà nữa.”-Ông Lâm liền ra ngoài gọi điện cho Tuấn Hưởng.

“Con nghe đây ba”

“A Hưởng con đang ở đâu vậy mau tới bệnh viện đi mẹ con đang rất nóng”-Tuấn Hưởng nhíu mày khó hiểu.

“Mẹ bị gì sao ba?”

“Con tới đi rồi nói tiếp”-Nói xong ông cúp máy ngay vì ông nghĩ là nếu nói lý do ra chắc thằng quý tử nhà ông nó sẽ không đến ngay vì bằng chứng ông đã thấy cách đối xử với con dâu ông trong cái ngày con bé bị thương ở đầu rồi, từ lúc đó ông biết cô con dâu này chưa đựng đến trái tim A Hưởng. Nhưng ông tin một ngày nào đó trái tim của con trai ông sẽ được làm ấm bởi chính người vợ của nó chỉ cô con dâu này và ông bà Lâm chỉ xem cô gái này là con dâu thôi. Trở lại với Tuấn Hưởng anh vừa nghe ba mình nói xong lập tức lái xe đến bệnh viện ngay chạy vào đã thấy ông ngồi đấy, anh vội chạy đến ba mình.

“Mẹ bị sao hả ba?”-Ông Lâm chưa trả lời thì bà Lâm từ phía sau lên tiếng.

“Mẹ không sao nhưng mà vợ con thì có sao.”

“Cô ta bị gì đâu liên quan đến con.”

“Không liên quan? Nó là vợ của con đấy.”-Anh cười nhạt cho hai tay vào túi quần nhìn bà thẳng thẳng lên tiếng.

“Đấy là do ba mẹ đồng ý cưới chứ con đâu có nhận cô ta là vợ của con.”-Nghe câu nói này của anh bà tức giận tát anh một cái tiếng tát đầy vang cả hành lang bệnh viện khiến mấy cô y tá bác sĩ giật mình. Anh bất ngờ với hành động của bà từ nhỏ đến lớn bà chưa đánh anh dù chỉ một cái nhưng bây giờ lại vì cô gái không thân không thích kia mà đánh anh. Anh nắm chặt đôi tay lại đưa mắt nhìn bà.

“Mẹ vì cô ta mà đánh con. Được vậy con sẽ làm đúng với đạo nghĩa làm chồng cho mẹ thấy.”- Nói rồi anh quay bước đi, bà đưa bàn tay mình đã đánh anh lên nhìn trầm ngâm. Ông lâm thấy bà cứ đứng im ở đấy vội bước lại đặt tay lên vai anh ủi bà.

“Không sao tôi biết bà không nỡ đánh con, nhưng là do nó có lỗi.”

“Ai nói tôi không nỡ đánh nó, chuyện lần này nó đã làm quá mức chịu đựng của tôi. Con bé ngoan hiền như thế gặp phải thằng ranh nhà mình khiến phải nhập viện hai lần. Ông nói xem làm sao không tức cho được.”-Ông Lâm chỉ biết cười trừ không ngờ bà lần này là dám đánh A Hưởng thật chuyện này A Hưởng mà không sửa đổi thì chắc chắn không yên thân với bà rồi.

Ở một góc xa Vĩ Hưng nhìn thấy tất cả mọi chuyện cũng đã nghe câu Tuấn Hưởng nói rằng sẽ làm tròn nhiệm vụ làm chồng. Vĩ Hưng nghi ngờ câu nói này của anh, không biết là anh sẽ đối xử thật lòng với Thiên Nhi hay là kiếm chuyện hành hạ cô nữa. Lắc đầu, anh bước ra khỏi bệnh viện quay về công ty dù anh không muốn đi chút nào chỉ muốn ở lại chăm sóc cho cô. Nhưng ở đây đã có ông bà Lâm rồi, thấy hành động bảo vệ cô anh cũng yên tâm vài phần về họ có lẽ họ sẽ chăm sóc tốt cho cô thôi. Anh đi được một lát thì cô cũng tỉnh dậy cô đòi về nhà không muốn ở lại bệnh viện. Ông bà cũng đồng ý, trên đường về nhà bà Lâm cứ hỏi tại sao cô lại ở ngoài nắng quá lâu như thế cô chỉ cười nói là muốn đi dạo.

Về đến nhà cô xin phép lên phòng nghỉ ngơi, lên tới phòng cô leo lên giường cuộn tròn chần lại khóc ở đó, khóc rất nhiều. Cô khóc vì chính số phận của mình sao lại khổ như thế, cứ thế cô nằm ngủ lúc nào không hay cô ngủ cho đến trời tối, mọi người trong nhà nghĩ là do cô mệt nên cũng không gọi cô dậy. Còn Tuấn Hưởng sau khi rời khỏi bệnh viện thì anh lập tức chạy đến quán bar của một người bạn, đến tối mới về.

Về đến phòng đã thấy cô nằm trên giường anh tức giận nắm mền quang sang một bên khiến cô giật mình tỉnh giấc, chưa kịp sử lý tình huống thì Tuấn Hưởng đã nằm trên người cô rồi. Đôi mắt to tròn của cô mở hết cỡ nhìn anh.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Làm tròn bổn phận người chồng không được hay sao? Chẳng phải cô muốn như vậy sao?”- Hành động thô bạo của anh khiến cô cảm thấy đau khổ hết mực van xin anh dừng lại. Dù xin thế nào cầu ra sao anh vẫn không dừng lại, nước mắt cô rơi rơi rất nhiều. Cửa thể cho đến khi trời sáng ánh nắng chiếu vào khung cửa sổ cô cùng anh đang ôm nhau ngủ một giấc no say, ánh sáng khiến cô khó chịu mở mắt ra đập vào mắt cô lúc bấy giờ là khuôn mặt của anh. Cô nhớ ra chuyện tối hôm qua mặt đỏ ửng mắt ngập tràn nước kéo và rơi cô vội chạy vào phòng tắm. Tuấn Hưởng tỉnh giấc kịp lúc thấy cô đóng cửa phòng tắm lại anh nheo mắt ngồi dậy xoa vâng thái dương nhìn sang bên cạnh thấy chỗ đó có vết màu đỏ, có chút sưng sờ nhưng sau đó lại cười một cách lạnh lẽo.

“Đây chỉ là phần đầu thôi cô đừng mong sống vui vẻ”-Nằm xuống anh ngủ chút nữa hôm nay không phải đi làm tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Lát sau cô bước ra với khuôn mặt buồn đau hốc mắt sưng đỏ cô bước lại sofa ngồi cuộn người lại im lặng nhìn một cách xa xăm, không biết anh đã ngồi đối diện từ lúc nào.

“Không phải cô thích vậy sao? Còn ngồi khóc, đấy là tôi đã làm xong trách nhiệm người chồng rồi”

“Đấy là anh cưỡng bức tôi không phải thật lòng anh là đồ bỉ ổi tôi hận anh”-Anh cười nhạt đứng dậy, anh thật sự không thích nhìn nước mắt của người phụ nữ nhất là cô. Nước mắt cô khiến anh thấy khó chịu vô cùng.

“Đừng làm như cô trong sạch lắm vậy, bên ngoài có biết bao nhiêu người phụ nữ muốn được như vậy mà không được. Còn cô có mà lại hận”

“Tôi không hề giống họ, anh đừng bao giờ so sánh tôi với người khác. Tôi không muốn thấy anh, anh mau đi đi”-Nghe cô nói thế anh tức giận mặc kệ cô hở ra ngoài, anh suốt ngày hôm đó không về nhà còn cô cũng không bước ra khỏi phòng. Hôm đó cô khóc rất nhiều khóc đến khô cả mắt nhưng cô cứ khóc mãi cho đến khi chìm sâu vào giấc ngủ, cái thứ cô vừa có nó khiến cô thấy đau lòng vô cùng không chút hạnh phúc.

7. Chương 7: Không Ai Liên Quan Ai

Từ cái đêm hôm đó cô và anh không gặp nhau anh thì đi làm ở công ty rồi sang nhà của Sa Ly ở không về nhà mọi người đều nghĩ do công việc bận nên anh tăng ca, còn Thiên Nhi cũng không mấy nở nụ cười trên môi chỉ im lặng người trong nhà hỏi gì cô trả lời đấy. Cô quay lại phòng ngủ của mình ngồi thu người lại trên giường.

“Sao lại đối xử với em như vậy, em đã làm gì sai chứ? Nếu không thích cái gì anh có thể nói cho em biết sao anh lại làm vậy với em, cách anh làm đấy không chút thương yêu mà nó chỉ giày xéo tim em thêm thôi. Từ khi gã cho anh rồi em có lẽ khóc nhiều hơn là cười đau hơn là hạnh phúc. Cái lúc anh hiểu lầm em và Vĩ Hưng em đã cố giải thích nhưng anh không tin em, cho e ở bệnh viện gần 1 tuần lễ không 1 phút giây nào đến thăm em. Rồi khi e gặp cô gái tên Sa Ly kia cô ta nói cô ta là bạn gái anh thì em biết ngay người con gái anh muốn lấy chính là cô ta rồi, tim em đau lắm anh biết không?”-Tiếng nói cô cứ thủ thỉ trong đêm vắng không ai nghe được hết cô đã khóc rất nhiều đôi mắt sưng đỏ cả lên, cô mệt mỏi quá rồi thiếp đi.

Còn Tuấn Hưởng đang cùng Sa Ly đùa vui mà không biết ở nhà có người đang đau lòng vì anh. Anh cũng không thên nhớ hay nghĩ về cô chỉ xem đấy là phần anh đã làm hoàn thành trách nhiệm của một người chồng thôi không gì hơn. Sa Ly thấy vui vẻ rất hạnh phúc khi có A Hưởng bên cạnh cô ta, còn Thiên Nhi thì lại đau buồn không ai tâm sự. Trời đang hửng lên mặt trời đi dạo sang những hàng cây xanh chim đua nhau hót chào một ngày mới. Cô đang say giấc ngủ, nhưng những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên hàng mi của cô chắc hẳn là tối hôm qua cô đã khóc rất nhiều. Tiếng chuông điện thoại làm cô giật mình thức giấc.

“Tôi nghe đâu Vĩ Hưng”

“Định hẹn cô sáng đi ăn cùng tôi được không”

“Được dù gì tôi cũng muốn đi ra ngoài dạo”

“Thế hẹn cô tại nhà hàng Hè Đông tôi đợi cô”-Nhi Nhi ừ một tiếng rồi cúp máy. Bước xuống giường cô phát hiện mắt mình hơi mờ cô nghĩ có lẽ do mình khóc quá nhiều thôi, thay đồ ra ngoài đến địa điểm mà anh hẹn cô. Nơi đây thật sang trọng nhìn thì đã biết chỉ dành cho những người có địa vị thôi, nhìn quanh thì cô thấy anh ngồi ở gần cửa kính đang chăm chú đọc cái gì đó trong điện thoại bước lại gần anh ngồi xuống cô đưa tay qua lại trước mặt anh, anh vẫn chăm chú xem không để ý người đối diện. Cô che tay trước điện thoại khiến anh bất ngờ nhận ra sự hiện diện của cô, quay lên cười trừ.

“Xin lỗi do tôi chăm chú quá không nhận ra cô đã đến”

“Không sao chỉ mới đến mà anh làm gì đắm chiêu trong điện thoại thế”-Đưa đôi mắt tròn xoe ra nhìn anh, cô làm cho tim ai đó bị lệt nhịch anh xua tay nói.

“Chỉ là chuyện công ty thôi. Nào gọi món đi hôm nay tôi mời cô”

“Được thôi”-Cô gọi ra mấy món ngồi đấy thưởng thức, trong lúc cô và Vĩ Hưng Ăn thì có một đôi nam nữ xuất hiện trong họ thật sang trọng nhìn họ rất đẹp đôi. Cặp đôi này không ai khác mà đó là Tuấn Hưởng và Sa Ly họ cười nói vui vẻ bước đi, bỗng Tuấn Hưởng nhìn thấy bóng lưng của Hàn Nhi lập tức sắc mặt thay đổi trong âm u và lạnh lẽo vô cùng. Tuấn Hưởng Bước nhanh về phía cặp đôi đang ngồi ăn cười cười nói nói kia.

“Hàn Thiên Nhi trông cô vui quá nhỉ, hôm đó còn khóc lóc bây giờ lại cùng tình người đàn ông khác ngồi đây ăn ngon miệng sao”-Thiên Nhi hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng đổi lại sắc khí ngược mắt nhìn anh.

“Bộ thái độ của tôi hôm đó đã làm cho tổng giám đốc Lâm đây phiền lòng sao”

“Cô ăn nói gì vậy tôi là chồng cô đó”-Thiên Nhi cười lạnh đứng dậy nhìn thẳng vào anh.

“Người chồng của tôi không có đối xử với tôi như vậy và người chồng của tôi sẽ không bỏ ra ngoài sống với tình nhân”-Tuấn Hưởng bất ngờ với câu nói của cô, chỉ mấy ngày không gặp mà cô lại thay đổi nhanh vậy sao. Còn ả Sa Ly không biết xấu hổ ngang nhiên ôm lấy ta của Tuấn Hưởng mà nói.

“Thôi anh đừng tức giận chỉ là do Thiên Nhi hiểu lầm anh thôi mình qua đây ăn đi”-Vĩ Hưng ngồi đấy quan sát mấy người này đang giống như đóng một bộ phim tình tay ba và sẽ có một nam nhân khác bước vào đây người đó không ai khác chính là anh.

“Anh Lâm đây là nơi công cộng xin anh giữ chút trang nghiêm và dắt cô vợ nhỏ của anh đi chỗ khác. Anh đang làm phiền chúng tôi đây”-Nói xong Vĩ Hưng không quên kèm theo nụ cười khinh bỉ khiến cho Tuấn Hưởng phát điên lên.

“Đây là chuyện vợ chồng tôi không liên quan anh”

“Anh im lặng đi và hãy xem lại câu nói của anh. Không liên quan? Không liên quan chỗ nào, Vĩ Hưng là bạn của tôi cái không liên quan đó phải dành cho tôi và anh bởi vì anh có người tình nhân bên cạnh anh không cho tôi chạm vào cuộc sống của anh thì tôi thấy anh cũng đừng chạm vào cuộc sống của tôi”-Thiên Nhi nói một hơi rồi ngồi xuống ăn tiếp phần ăn của mình không quan tâm đến Tuấn Hưởng chút nào Sa Ly thấy không khí căng thẳng bèn nắm tay lôi A Hưởng đi qua bàn khác. Không liên quan thì không liên quan.

8. Chương 8: Có Con

Tuy ra bàn khác ngồi ăn nhưng Tuấn Hưởng không hề rời mắt khỏi Thiên Nhi vẫn theo dõi hành động của cô. Điều này khiến Sa Ly không khỏi khó chịu, món đã gọi ra A Hưởng cũng chỉ ăn chút ít rồi ngưng ánh mắt không hề rời Thiên Nhi. Còn Thiên Nhi thì biết Hưởng đang nhìn mình nhưng cố ý không quan tâm đến, cô có cảm giác mất hơi thở đi nhìn xa một chút thì cảnh vật như được bao lấy bởi một lớp sương mỏng. Lấy tay xoa mắt mình, Vĩ Hưng thấy cô có vẻ mệt gì đấy bèn vịn lời hỏi thăm cô.

“Nhi Nhi cô có sao không vậy? Trông cô không được khỏe cho lắm”-Thiên Nhi lắc đầu cái cách gọi Nhi Nhi thân mật ấy ít khi cô được nghe, đôi khi cô muốn nghe từ miệng Tuấn Hưởng nói nhưng có lẽ là khó quá kéo ghế đứng dậy.

“Tôi vào nhà vệ sinh một lát”

“Ừ”-Đằng này thấy Thiên Nhi đi về phía nhà vệ sinh Sa Ly cũng đứng dậy đi theo. Trong nhà vệ sinh Thiên Nhi nhìn mình trong gương sắc mặt nhợt nhạt khuôn mặt hơi mất thịt. Cô đưa tay vào vòi nước rửa thì Sa Ly đi vào, ả khoanh tay trước ngực vênh mặt.

“Trông cô hơi ốm đi nhỉ sắc mặt không chút hơi hồng gì cả”

“Tôi làm sao thì liên quan gì đến tiểu thư Sa Ly đây?”-Cô lau tay mình quay sang nhìn Sa Ly không chút cảm giác. ả bước gần cô và nói.

“Tôi cho cô biết một ngày không xa cô sẽ phải rời khỏi A Hưởng của tôi thôi và tôi sẽ chính thức trở thành Lâm phu nhân chứ không phải là cô. Mong cô đừng có mắc bệnh hoang tưởng nghĩ rằng từ một con gà có thể leo lên cây làm phượng hoàng sao, cô sẽ phải ly hôn sớm”-A Hưởng? Cái cách cô ta gọi thật là thân mật cô cũng chưa từng gọi qua lần nào.

“Tôi chủ sợ ngày đó không đến và khiến cho cô buồn lòng rồi”-Nói xong cô quay đi ả Sa Ly nắm chặt lấy tay cô bất ngờ theo hướng thủ cô vùng mạnh khiến Sa Ly ngã đùng lưng vào cạnh bồn rửa đầu gối thết lên khiến người bên ngoài cũng nghe thấy. Lập tức Tuấn Hưởng và Vĩ Hưng chạy vội vào, cảnh tượng trước

mắt Thiên Nhi đứng một góc còn Sa Ly thì đang ôm lấy phần lưng vừa bị đụng, bước vội đến Tuấn Hưởng đỡ ả đứng dậy hỏi han xem ả có sao không, vừa thấy anh ả lập tức sụt sùi nước mắt khóc òa lên.

“Hưởng anh phải làm chủ cho em cô ta cấm em khoabg được đến gần anh kêu em lập tức rời xa anh. Em không chịu cô ta liền đẩy em té giờ e thấy hơi khó chịu”-Nói dối không chớp mắt Thiên Nhi cười khinh bỉ bước đi. Bỗng giọng nói phía sau vang lên.

“Không giải thích?”-Là Tuấn Hưởng hỏi cô giải thích sao liệu nói ra anh có tin cô không? Quay lại nhìn anh.

“Anh muốn tin ai thì tin tôi không muốn giải thích”-Đột nhiên Sa Ly buồn nôn và ngất đi làm cho Tuấn Hưởng giật mình vội bế ả lên.

“Đi theo tôi nếu không cô khó mà gặp cả nhà”-Nói xong anh ta lập tức ra xe cô cũng đi theo vì cô biết Tuấn Hưởng là người đã nói thì sẽ làm. Bước qua Vi Hưng cô gạt đầu tỏ ý không sao nhưng anh vẫn không yên tâm chút nào.

“Để tôi đưa cô đi”-Thiên Nhi gạt đầu bước lên xe Vĩ Hưng theo Tuấn Hưởng đến bệnh viện cô nghĩ lại cái lúc Sa Ly có chịu chứng buồn nôn khiến cô nghi ngờ Sa Ly có gì đó không bình thường. Đưa ả đến bệnh viện Tuấn Hưởng lập tức đưa Sa Ly cho bác sĩ, bọn họ ngồi ở ngoài phòng bệnh đợi bác sĩ đi ra thấy hơi lâu làm cho Tuấn Hưởng cau có lớn tiếng với Thiên Nhi.

“Sa LY mà có chuyện gì tôi nhất định không tha cho cô”-Vĩ Hưng bước đến kéo Thiên Nhi ra sau lưng mình.

“Anh sẽ làm gì cô ấy, anh đừng quên cô ấy mới là vợ của anh còn người phụ nữa kia là gì anh tự suy nghĩ đừng vì chuyện chưa rõ mà đã đòi động đến Nhi Nhi”-Tuấn Hưởng nóng giận nắm tay chặt lại thành quyền, cùng lúc đó bác sĩ bước ra. Hưởng lập tức bước lại chỗ ông đang đứng.

“Cô ấy sao rồi?”

“Hiện tại bệnh nhân không sao. Mà anh là chồng cô ấy à?”-Câu hỏi này khiến Thiên Nhi cứng đờ Tuấn Hưởng cũng vậy nhưng nhanh chóng lấy lại sắc mặt gạt đầu.

“Vậy nhớ chăm sóc cho bệnh nhân cùng đứa bé, thai nhi được ba tuần rồi. May mà lúc này chỉ bị động nhẹ nên không sao, giờ anh có thể vào thăm cô ấy”-Hai từ “đứa bé” khiến cho cả ba người đều bất ngờ người soóc nhất là Thiên Nhi chồng cô có con riêng với người khác mà đã được ba tuần thời gian giống như khi họ mới cưới anh đã đi công tác, cô ngồi bệt xuống đất nước mắt rơi, khiến cho Vĩ Hưng bất ngờ vô cùng vội đỡ cô dậy ngồi lên ghế. Còn Tuấn Hưởng không quan tâm đến hai người ở phía sau vội vào phòng thăm Sa Ly, ả có con rồi anh sắp làm cha rồi nhưng có Thiên Nhi thì xấp Ly có thân phận chính thức là phu nhân Lâm quanh minh chính đại bước vào cửa nhà họ Lâm? Chỉ còn một cách là ly hôn với Thiên Nhi. Thiên Nhi ở ngoài này đau khổ khóc lóc kêu Vĩ Hưng đưa cô đi, đi đâu cũng được đến một nơi thật thoải mái ở đây cô thấy đau quá người chồng của cô đã có con riêng phản bội hôn nhân.

9. Chương 9: Tàn Nhẫn

Cô cùng Vĩ Hưng ra đến biển, nơi đây thật mát mẻ không khí vô cùng thoải mái. Gió thổi nhẹ nhàng sóng vỗ rì rào tiếng của biển làm cô thấy nhẹ lòng hơn. Bước dạo quanh bờ biển cô nhìn những chú ốc được đưa vào bờ bởi làn sóng êm dịu này khiến cô nghĩ đến chuyện muốn là một hạt cát nhỏ trong đại dương rộng lớn này để khỏi phải lo âu về chuyện trần gian này tiêu do tự đại cùng vui đùa với biển cả. Nghĩ đến đây cô lại khóc nước mắt mặn đắng của cô hòa với nước biển làm một, thấy Thiên Nhi lại khóc Vĩ Hưng đứng bên cạnh này giờ quan sát cô vội bước đến vỗ vai cô.

“Đừng khóc có tôi rồi. Không việc gì phải khóc hãy chứng minh cho anh ta thấy cô rất mạnh mẽ”-Cô không ngừng khóc mà càng lúc càng lớn hơn khiến cho Vĩ Hưng lúng túng khoabg biết nên làm thế nào chỉ biết mở miệng an ủi cô.

“Cô đừng khóc nữa cô cười đẹp hơn là khóc đó khóc xấu lắm, cô nín đi”-Sau đó Vĩ Hưng đột nhiên choàng tay ôm lấy Thiên Nhi để cô tựa đầu vào lòng của mình ôm chặt lấy cô khiến cô bất ngờ. Người đàn ông này luôn mang lại cho cô cảm giác an toàn bảo vệ cô, cô ước gì người này là Tuấn Hưởng thì hay biết mấy nghĩ đến đây cô lại khích to hơn. Cứ thế cô khích trong lòng anh khiến áo anh ướt mẫm lớn, nghe tiếng khóc cô dần tắt đi anh nhìn xuống thấy cô nhìn về phía chân trời kia.

“Sao hả Thiên Nhi?”

“Phải chi tôi không gặp được Tuấn Hưởng”-nở nụ cười nhạt cô thấy bản thân thật bất hạnh khi đã sinh ra ở trần thế này người mẹ cô thương yêu nhất cũng rời bỏ cô đến người chồng cô dành yêu thương suốt mấy năm giờ lại có con với người khác. Đây còn gọi là cuộc sống hay sao? Không hề giống như một sự hạnh phúc khiến con người ta đau khổ.

“Sao cô lại nói vậy, đừng nghĩ nhiều mạnh mẽ lên”-Vĩ Hưng vỗ về Nhi Nhi, lát sau Nhi Nhi đứng dậy kêu anh đưa mình về nhà không muốn ra ngoài lâu quá nếu không mọi người trong nhà lại lo. Đưa cô về đến nhà chính Lâm gia thấy chiếc xe Tuấn Hưởng đậu trước cửa tìm cô bỗng thất lại không hiểu vì sao không khí lại ít đến vậy, rất khó hô hấp. Chào tạm biệt Vĩ Hưng cô hít một hơi thật sâu bước vào nhà, vừa mở cửa đã thấy mọi người ngồi đầy đủ có mặt ở đây. Chỉ hơi bất thường là Sa Ly cùng Tuấn Hưởng ngồi cùng một phía, không khí vô cùng căng thẳng.

“Chào cả nhà con mới về”- Mọi người trong nhà cùng hướng mắt về cô với một ánh mắt u buồn khó tả thấy hơi khó thở khi ai nấy đều nhìn mình cô vội kén tiếng.

“Có chuyện gì sao mọi người nhìn con như vậy”

“Cả nhà biết hết chuyện của con và A Hưởng rồi, thì ra câu đêm tân hôn nó dám ra ngoài cùng người phụ nữ khác cho đến mức bây giờ có cả con rồi”-Tuấn Hưởng tức giận đứng dậy khó chịu nhìn bà nội.

“Nội à con bàn đầu có muốn lấy cô ta đâu là do mọi người ép con người con muốn lấy là Trương Sa Ly thôi”-Bà Lâm tức giận đứng lên lớn tiếng với anh.

“Con im đi có vợ con ở đây mà con dám nói vậy sao”- Cô ngăn cả người ra đứng như tượng vậy, cô vội xoa tay nói với bà Lâm.

“Thôi con mệt rồi không muốn biết đến chuyện hai người đó con lên phòng trước đây”- Nói xong cô vội quay đi nhưng cánh tay bà nội đã giữ cô lại.

“Con không cần đi đâu cả, yên tâm cả đời bà chỉ coi cháu là cháu dâu và cũng chỉ có con của con mới đủ tư cách là cháu của bà ngoài ra nếu là con tiếng của A Hưởng thì bà không chấp nhận” -Câu nói khiến cô hạnh phúc vừa xen lẫn với cảm xúc hỗn loạn rất khó chịu.

10. Chương 10: Sống Chung Nhà

Cô ngồi lại ghé gần bà nội, nội nắm lấy tay cô gạt đầu như ý rằng không phải sợ.

“Bây giờ cô ta đã có thai vì là con của A Hưởng nên chúng ta sẽ chăm sóc cô nhưng đừng bao giờ có ý định là sẽ trở thành phu nhân họ Lâm. Lâm gia chỉ coi một mình tiểu Nhi là con dâu”-Sa Ly nắm chặt tay lại khó khăn nở nụ cười gượng gạo, gương mặt nhìn Tuấn Hưởng, Hưởng gạt đầu như ý là bảo không sao.

“Vậy cô ấy sẽ ở lại đây mong cả nhà đối xử như người trong nhà. Còn chuyện về sau con tự lo được.”-Không chờ ai nói gì cả anh trực tiếp nắm tay Sa Ly kéo lên Phòng riêng mà đó chính là căn phòng tân hôn của riêng mình Thiên Nhi ở. Mọi người trở mắt nhìn theo bóng lưng Tuấn Hưởng ánh mắt đầy e ngại nhìn cô. Nhưng cô biết mọi người không phải nguyên nhân chính vụ việc, họ đều thương yêu cô như con cháu trong nhà không thiên di ai cả.

“Không sao cả mọi người yên tâm chuyện dù cũng đã xảy ra rồi giờ chúng ta nên chăm sóc tốt cho cô ấy và cả đứa bé trong bụng”-Nụ cười nở trên môi cô khiến tất cả mọi người đau nhói, cô là một cô gái như thế

này sao lại cười phải một người chồng không có tình thương chút nào dành cho vợ mình. Có cô vợ nào biết tin chồng mình có vợ nhỏ còn có cả con riêng mấy ai chịu được tình huống đó mà vẫn nở nụ cười trên môi không? Bà nội ôm lấy cô vào lòng vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô.

“Có cả nhà vẫn luôn bên con yên tâm đi. Bà không để con phải bị tổn thương nào nữa đâu.”-Cô ôm lấy nội hít từng hơi ấm từ bà, từ khi biết đến gia đình thì cô thấy bản thân đang rất hạnh phúc có ba, mẹ, bà nội thương yêu cô và những người làm trong nhà đều đối xử tốt với cô. Cô chào mọi người rồi bước lên phòng của mình. Vừa mở cửa đập vào mắt cô là cảnh Tuấn Hưởng và Sa Ly đang có của chỉ vô cùng thân mật. Tiếng mở cửa Tuấn Hưởng giật mình lớn tiếng quát cô.

“Vào phòng không biết gõ cửa trước hay sao?”-Thiên Nhi khỏ hiểu nhìn anh rõ ràng là phòng cô mà, chẳng lẽ vào phòng mình cũng phải gõ cửa hay sao?

“Phòng này là của tôi mà sao cần gõ cửa và cái giường đó là của tôi mong hai người đừng làm bậy trên đó”-Tuấn Hưởng nghe xong câu nói của cô có chút bất ngờ đúng là phòng cô nhưng nó là phòng tân hôn của anh, do anh không muốn ngủ cùng cô nên mới sang thư phòng ở. Nhưng đây cũng gọi là phòng anh chứ, cái giường này cũng vậy, anh và cô cũng từng ngủ trên cái giường này mà.

“Đây tuy lúc trước là phòng cô nhưng bây giờ nó là phòng tôi và Tiểu Ly cho nên cô ra phòng khách mà ngủ”-Nói xong anh còn đưa tay ôm chặt Sa Ly vào trong lòng, sóng mũi cay cay mắt cũng bắt đầu có nước tim đau đến khó thở đây là tình trạng của cô hiện tại. Nắm chặt tay thành quyền cô quay lưng dọn lấy đồ riêng của mình qua phòng khách ngủ, chợt nhận ra còn một phòng trống chưa có người ở mà cái phòng đó được xây để cho con của cô và Tuấn Hưởng ở sau này. Thế là cô đem hết đồ mình sang phòng đó ngủ, thấy cô dọn đồ đi Sa Ly gương mặt ý vẻ tội lỗi.

“Xin lỗi cô Thiên Nhi để cô chịu khổ rồi”-Thiên Nhi cười nhạt đứng dậy nhìn Sa Ly đang vô tội nhìn mình, thật nực cười đây không phải là điều cô ta muốn hay sao? Giờ lại làm như mình vô tội.

“Em không cần xin lỗi, em không có tội. Sớm muộn cô ta cũng bước ra khỏi cái nhà này và em chính là con dâu duy nhất của Lâm gia và chỉ em là người vợ duy nhất của anh thôi.”-Câu nói đó khiến trái tim Thiên Nhi đau nhói, có lẽ cô đã tra lằm tình yêu cho người đàn ông này rồi. Lặng lẽ quay lưng ra khỏi phòng. Cô dọn hết vật dụng của bản thân qua căn phòng mới, tuy không có người ở nhưng phòng này không có đến một hạt bụi. Thu gọn đồ để vào tủ, lúc đang xếp đồ đi Hồng đi ngang qua thấy cửa phòng hé mở nên bước vào xem là ai. Thấy Thiên Nhi đang dọn đồ vào tủ, lòng bà xót thương cho cô gái này đường đường là một vợ lớn nhưng lại phải dọn ra phòng khác ngủ để chồng mình và cô gái khác ngủ ở đó.

“Thiên Nhi đừng giấu trong lòng nhiều nỗi đau quá nha Nhi có gì con cứ nói cho cả nhà biết chúng ta sẽ cùng con tâm sự”-Thiên Nhi cười gật đầu nhìn đi Hồng cười cho qua>

“Con không sao hết có lẽ đây là con đang trả nợ cho anh ấy, chắc hẳn kiếp trước con đã nợ anh ấy nên giờ trả nợ thôi”- Di Hồng ôm lấy cô vào lòng vuốt ve mái tóc mềm, Cô choàng tay ôm lấy đi khóc...nước mắt cô rơi thật rồi.... Cô khóc rất nhiều khóc cho vơi đi nỗi đau trong lòng. Bữa cơm cầu cả nhà cũng tràn ngập không khí nặng nề, chỉ có Tuấn Hưởng và Sa Ly là vui vẻ thưởng thức bữa ăn của họ.

“Em ăn đi cho bổ.”-Tuấn Hưởng ân cần với Sa Ly như thế khiến trái tim của Thiên Nhi đau nhói, chưa bao giờ anh chu đáo lo cho cô như thế cả. Cuộc sống cô sẽ còn như thế này dài dài cho đến khi đứa bé kia được chào đời.

11. Chương 11: Ghê Tởm

Cuộc sống cô từ nay sẽ có thêm một người phụ nữa mang thai của chồng mình cùng nhau sống chung một nhà. Mỗi sáng thấy nhau, ăn chung một bữa cơm, cùng sống che nắng che mưa dưới một mái nhà. Nhưng thân phận là gì đây với mọi người cô là con dâu chính thức còn với hẳn cô chỉ là một người không hơn không kém gì nói thẳng ra họ giống nữ người xa lạ vậy.

Chiều tối khi dùng bữa xong Thiên Nhi nói muốn ra ngoài đi dạo, mọi người cũng gật đầu vì họ biết cô ra ngoài cho khuây khỏa chứ ở trong nhà thấy người chồng của mình ân ái ái ái cùng người phụ nữ khác chỉ thêm sầu. Bước dạo quanh trên con đường đầy hoa cô cảm thấy lòng mình sao hiu quạnh và cô đơn quá, chợt cảm giác có người đi phía sau mình lòng cô hơi sợ ở cái con phố an ninh ổn định thế này mà cũng có người xấu ư? Đi từng bước nhanh hơn rồi cô quay nhanh người lại hoa ra đó không phải là Vĩ Hưng. Cô thắc mắc nhìn anh:

“Sao anh ở đây là sao anh lại đi theo tôi?”

“À tại tôi đang đi dạo vô tình thấy cô thôi, nên đi theo cô thôi.”

“Ừ”- Ừ nhẹ một tiếng rồi cô quay mặt đi nhìn vào mắt cô cũng đủ thấy cô rất mệt mỏi rồi. Anh ngẩng ngó nhìn bóng lưng ấy phải chỉ anh về nước sớm hơn, phải chỉ anh nói tiếng yêu cô sớm hơn và ước rằng anh là người gặp cô trước. Thì giờ đây anh đâu chỉ biết đứng nhìn người con gái anh yêu sống trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc, giờ đây anh chỉ biết nhìn ngắm người con gái anh yêu chịu trong nỗi đau và chỉ có cô ấy lo liệu anh không thể cùng cô ấy vượt qua nỗi đau đó. Cô bước trên con đường vắng, cô ngồi xuống ghé đá đó mắt thờ thẩn nhìn về phía xa xa kia không hề biết cô đang trong chờ điều gì nhìn vào dáng vẻ cô đơn của cô lúc này khiến con người ta khó mà ghiền nỗi xúc động. Trong Thiên Nhi cô đơn lắm, Vĩ Hưng ngồi xuống bên cạnh cô đưa tay vỗ về tấm lưng nhỏ bé của cô.

“Khóc hãy khóc hết những nỗi buồn đó ra hết đi. Đừng giấu trong lòng nữa nó khiến cô thêm đau lòng mà thôi, có tôi ở đây sẽ bảo vệ cho cô.”-Những lời nói này cô cần xuất phát từ người chồng của cô, mà giờ đây lại là một khác. Cô khóc òa vào lòng ngực anh, cô cứ khóc khóc đến lúc cô mệt và ngủ thếp đi. Vĩ Hưng bế cô về đến tận ngôi biệt thự nhà họ Lâm, nghe có tiếng chuông dì Hồng vội ra mở cửa đã thấy thiếu phu nhân nhà bà đang được một cậu thanh niên bế trong lúc đang ngủ. Tuấn Hưởng từ sau bước đến, trong mắt hần bây giờ chỉ có tia lửa giết người, hần thô bạo dành Thiên Nhi về mình. Hành động đó khiến cô tỉnh giấc, cảm giác đau buốt từ bã vai của mình, khó khăn mở mắt chưa gì đã thấy toàn bộ khuôn mặt nóng giận của Tuấn Hưởng.

“Anh bỏ em xuống đi anh đang làm em đau đó”-Chẳng những hần không bỏ cô xuống mà còn siết chặt hơn khiến cô sắp khóc thêm lần nữa. Thấy vẻ mặt đau nhói đó của cô Vĩ Hưng lên tiếng nói đỡ.

“Anh đúng là không thương hoa tiếc ngọc gì cả mà đẩy lại là vợ anh sao lại làm đau người vợ của mình như vậy chứ Tổng Giám Đốc Lâm.”

“Chuyện vợ chồng tôi đâu cần người cao cao tại thượng như Tổng Giám Đốc Hứa nhúng tay vào. Tối rồi chào anh chúng tôi còn đi ngủ.”-Nói rồi hần đạp chân vào cửa đóng lại phát ra tiếng động làm ai nấy trong nhà cũng giật mình. Ngoài này Vĩ Hưng đang nở một nụ cười đầy ẩn ý “Cứ giữ cô ấy đi khi anh còn có thể, rồi một ngày không xa anh sẽ phải nắm tay cô ấy bước về phía tôi trao trả cô ấy cho tôi.” Còn về phía hần và cô, hần vẫn tay bế cô về phòng tân hôn của hần quang cô mạnh bạo lên giường, đóng sập cửa lại. Sa Ly đang ngồi ăn trái cây cùng cả nhà vừa thấy hần bước vào trên tay còn bế Thiên Nhi thì sắc mặt đã biến đổi hoàn toàn đen lại như đất nồi. Cô ở trên giường đầy sợ hãi nhìn hần.

“Anh muốn cái gì đây?”

“Thấy người vợ của mình nằm ngủ ngon giấc trên tay người đàn ông khác cô thử nghĩ tôi muốn cái gì”-Vừa nói hần bước gần gần về phía của cô, làm cô toát hết cả mồ hôi nhưng chợt nhận ra và cô ngược mắt nhìn hần.

” Anh vừa bảo tôi là gì của anh -cô cười nhếch mép- anh có thấy người vợ nào phải tự tay dọn đồ đạc của mình ra khỏi cái phòng gọi là phòng ngủ của bản thân để chồng mình cùng cô gái khác chung chăn nệm ấm trên đó không. Bây giờ ngồi trên cái giường này tôi thấy thật ghê tởm.”-Nói xong cô vội bước xuống cái giường này nhanh chân bước ra khỏi cái căn phòng đầy mùi vị tình cảm của chồng mình cùng người phụ nữ khác. Nhưng cánh tay cô nhanh chóng bị hần nắm lại đã vậy còn bóp thật chặt.

“Cô nghĩ cô là ai mà nói cái giọng đó với tôi hả. Sa Ly mới chính là người vợ của tôi cô chỉ là một người được bà và mẹ tôi rước về thôi, cho nên đừng có làm ra cái giọng đó với tôi.”-Cô cười nhạt cho bản thân mình nụ cười chế giễu ấy đã thu vào tầm mắt hần bỗng dưng hần thấy khó thở rồi sau đó nước mắt cô rơi

vội lấy tay lau đi nó không muốn cho hấn thấy cô đang đau khổ. Nhưng những hành động đó đã bị hấn phát hiện ra rồi và khiến hấn thấy khó chịu, hấn hất tay cô ra khiến cô loạng choạng mà té ngã.

“Cô mau ra khỏi cái căn phòng này ngay cho tôi”- Tự thân đứng dậy co bước ra khỏi căn phòng này nó khiến cô sẽ thoải mái hơn khi ra ngoài vì ở đây cô cảm giác cảnh tượng hấn cùng người khác ân ái ái trên cái giường mà cô từng ngủ. điều đó vừa khiến cô đau lòng vừa khiến cô ghê tởm.

12. Chương 12: Chào Sinh Linh Bé Nhỏ

Ngoài vườn hoa đua nhau đón nhận ánh nắng còn mấy chú chim trên cành thì đua nhau hót, có người con gái đang say trong giấc ngủ nhưng trên hàng lông mi ấy còn vương vài giọt nước như pha lê. Chắc hẳn là tối qua cô đã khóc rất nhiều, ánh nắng chiếu thẳng vào khuôn mặt làm cô khó chịu mở mắt. Nhìn đồng hồ đã điểm 7 giờ 30 rồi, cô ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh lát sau bước ra nhìn lên lịch để bàn của mình cô thấy có gì đó không bình thường cô đã trễ chu kì gần 1 tuần lận rồi không biết cô có sao không. Chợt nhớ đến cái hôm cô cùng Tuấn Hưởng chung chăn gối, trong lòng nghĩ có khi nào là chuyện đó không cô nữa vui nữa lo. Vui vì nếu có con thì có thể cô và hấn xích lại gần nhau hơn, còn lo thì cô sợ hấn sẽ không chấp nhận đứa con này vì hiện tại đối với hấn chỉ có Sa Ly là trên hết. Cô lẳng lặng đi ra ngoài, hôm nay mọi người cùng nhau đi thăm một người bác ở ngoại ô thành phố nên chỉ có Thiên Nhi, Tuấn Hưởng, Sa Ly và dì Hồng ở nhà. Đứng trước cửa phòng bác sĩ cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào, cô được bác sĩ kiểm tra rất tận tình không thiếu sót một giai đoạn nào cả.

“Chúc mừng cô, cô đã mang thai đứa bé được hai tuần rồi. Cô nên cố gắng giữ gìn sức khỏe”-Trên khuôn mặt của Thiên Nhi lúc này biểu lộ toàn bộ niềm vui khi nghe tin cô đã mang thai đứa con của Tuấn Hưởng, bước ra khỏi bệnh viện cô vui vẻ bước đi nụ cười không hề ngừng trên cánh môi anh đào của cô. Nhưng rồi nụ cười ấy chợt vụt tắt vì cô nghĩ nếu hấn biết cô mang trong mình giọt máu của hấn thì hấn sẽ nghĩ gì đây. Một là thay đổi thái độ vui vẻ đối xử với cô thật hạnh phúc còn hai là hấn sẽ bắt cô phá đi đứa con này rồi tổng khứ cô ra khỏi nhà vì bây giờ đối với hấn Sa Ly là quan trọng. Lẳng lặng đi trên con đường về nhà chính nước mắt cô tự nhiên rơi tay xoa phần con mình đang nằm trong đay cuối cười với một sinh linh bé nhỏ.

” Con ơi! Chào con mẹ là mẹ của con đây chào mừng con đã đến với thế giới này nhé. Bây giờ mẹ con mình về nhà thôi.”- Mím cười bước đi, bạn đã bao giờ thấy một người phụ nữ nào không có chồng bên cạnh không được cùng người chồng của mình đón nhận sinh linh mà thượng đế đã ban cho. Cô vẫn vui vẫn cười vừa mới mở cửa bước vào nhà thì một quyển sổ đã vội bay thẳng vào đầu cô. Khiến cho cô choáng váng ngồi khụy xuống vì đau tay ôm lấy chỗ vừa bị ném trúng có máu chủ ra tieegs la của dì Hồng làm mọi người trong nhà hoảng hốt chạy ra, người ném quyển sách ấy là hấn. Hấn nhìn cô khinh bỉ.

“Sáng giờ cô đã đi đâu lại đi gặp tình nhân đó à?”-Nụ cười nhạt nhẽo hiện. trên môi cô

“Tôi không có đi gặp tình nhân như anh nghĩ đừng tự đoán mò trong bụng thời gian a đoán mò đủ để giành lại chăm sóc tình nhân Sa Ly của a mới đúng”-Hả tức giận nhưng lướt qua túi xách của cô có bằng xét nghiệm gì đó vội bước đến cầm lên coi cô hoảng hốt giành lại nhưng không kịp nữa hấn đã thấy giấy siê âm rồi, thấy cả sinh linh trong cô. Cô vội giắt lấy tấm giấy rồi để vào túi của mình bước nhanh lên phòng nhưng cánh tay cô bị nắm chặt lại từ phía sau lưng giọng hấn trở nên lạnh lẽo

“Cô có thai khi nào tại sao không nói cho tôi biết”-Mọi người bát ngờ vui mừng khi biết nhà họ Lâm có cháu rồi

“Nhi Nhi con có thai rồi sao thật mừng sao con không nói”

“Lại đây với bà nào Tiểu Nhi”-Bà ngoắt tay về phía cô, cô gờ bở tay hấn ra bước về phía bà còn hấn để tay vào túi quần rồi lawgr lạng vò nhg bếp uống nước nhưng chỉ đi dduocj một đoạn hấn đứng vò đay nghe họ trò truyện xem xem lý do tại sao cô có thai nhưng không cho hấn biết hay là dứt bé không phải con hấn

“Kể bà nghe sao con có thai mà không nói mọi người nghe”-Cô lắc đầu

“Không phải con không muốn nói, con chỉ mới nhận được tin mới khi sáng thôi nhưng rồi con suy nghĩ hiệ tại đối với Tuấn Hưởng chỉ có Sa Ly và đứa bé kia mới quan trọng với anh ấy còn con chỉ là một người phụ nữ được bà nội rước về làm dâu thôi nên liệu khi con nói ra anh ấy có chấp nhận đứa con con này hay là từ bỏ nó”-Lời nói của Nhi Nhi toàn bộ lọt hết vào tai hân sao bây giờ trái tim hân đột nhiên nhói lên khó tả.

13. Chương 13: Tội Cô Giết Người

Bữa ăn tối hôm đó ai cũng gấp thức ăn cho cô đầy đĩa, ai nấy trong nhà đều vui mừng cả chỉ riêng hân là im lặng không nói câu nào, khi mọi người tập trung lại phòng khách xem TV hân im lặng này giờ lại lên tiếng

“Con muốn dọn ra sống riêng”-Mọi người bất ngờ với câu nói ấy

“sao lại dọn ra riêng ở đây không tốt hay sao?”-Bà nội liên tiếng nắm chặt tay cô bà như không muốn rời xa đứa cháu dâu này.

“Yên tâm chỉ có con với Sa Ly ra ở riêng còn cô ta cứ ở lại dù gì mọi người cũng chỉ xem có đứa bé kia mới là cháu của nhà này với con đứa bé trong bụng Sa Ly quan trọng hơn ai hết”-Lời nói như thế mà hân cũng nói ra cho được với hân cô không có chút địa vị nào dù cô đang mang trong mình giọt máu của hân. Cuộc hôn nhân này nhất định cô không để đánh mất được.

“Em cũng muốn theo”-Hân nhìn cô một hồi rồi đứng dậy.

“Tùy cô vậy”-Nghe xong tuy vâu nói có chút hững hờ nhưng cũng làm cho cô ấm lòng. Vội vàng nói mọi người lên soạn đồ dùng hân bởi lẽ chính hân đã có căn biệt thự riêng từ trước, mỗi khi cãi nhau với nhà hân lại dọn ra đấy mà ở. Sáng mai sẽ dọn luôn bây giờ cô tranh thủ xếp đồ riêng của mình, mang tiếng là phu nhân của họ Lâm một tập đoàn hùng mạnh thế mà lại chỉ vốn vẹn mấy bộ đồ. Ngồi tự cười giễu bản thân có phả quá bi ai rồi không? Từ nhỏ đã phải sống thiếu đi tình thương của mẹ tình thương ấy dần hết cho đứa con riêng của chồng còn đứa con ruột mạng nặng nề đau thù không hề có chút gì, khi đi học lúc nào cũng bị em gái kiểm chuyện mặc dù có bạn bè can ngăn, còn bây giờ sống trong một gia đình giàu có thế mà lại chẳng mang trên mình thứ đáng giá nào. Sắp xếp đồ xong cô hống co thấy khát nước nên đi xuống bếp thì vô tình nghe được ả Sa Ly nói chuyện với ai đó.

“Yên tâm bây giờ hân ta hoàn toàn tin đây là con ruột của hân rất cưng chiều em nữa còn đòi dọn ra ở riêng....haha....hân ta đâu ngờ đứa bé không phải con hân mà là của một người khác mà người đó lại là anh chứ”

“Cô vừa nói gì đứa bé không phải con của Tuấn Hưởng cô thật độc ác tôi sẽ đi nói cho cả nhà nghe chuyện này”-Cô quay đi thì ả lập tức nắm chặt tay cô lại.

“Xin cô đừng nói ra”

“Cô mau buông ra đây là liên quan đến hạnh phúc gia đình tôi tôi không thể không nói”-Cô cố gỡ tay ả ra nhưng ả đột nhiên cười lớn.

“Haha....để tôi xem Tuấn Hưởng là tin tôi hay tin người như cô”-Nói rồi ả ta tự đập bụng mình vào thành bàn hén lớn.

“Aaaaaaa.....cứu em A Hưởng”-Nghe được tiếng của ả ta hân và mọi người liền chạy vào cảnh tượng trước mắt cô thì đứng trân người ra đó còn ả thì nằm dưới sàn với vũng máu đang chảy,,,,,chảy rất nhiều. Chưa kịp hỏi chuyện như thế nào hân liền ra tay đánh cô một cái thật mạnh tiếng cô ngã xuống đất.

“Cô làm cái quái gì thế? Sa Ly mà có xảy ra chuyện gì tôi nhất định không tha cho cô”- Mọi người lại đã có dậy hỏi han cô còn hân đỡ ả chạy đi cô vội nói lớn.

“Đứa bé không phải con anh là của người khác chính tại em đã nghe cô ta nói như thế”-Hân đứng lại quay về phía cô mỉm cười.

“Đứa bé trong bụng cô mới không phải của tôi”-Nói rồi hắn chạy đi. Cô đứng lạng người với hắn. Cái gì chứ? Con cô mới không phải hắn? Tại sao hắn nói vậy chứ? Cô đã làm gì sai? Tại sao lại đối xử với cô như vậy chưa? Đau lắm.....đau lắm chứ.....nhưng cô có thể chịu được những tổn thương này chỉ là anh có lẽ chưa bao giờ tin tưởng cô dù một lần. Nếu anh biết sẽ nhận ra thôi. Không sao cả, cô cố tự trấn an mình lại rồi cùng mọi người đến bệnh viện. Khi tới nơi chỉ thấy Tuấn Hưởng ngồi ghế ngoài phòng cuối đầu ở đó.

“Sa Ly cô ấy sao rồi anh?”-Đây là câu cô hỏi hắn, lòng bàn tay hắn nắm chặt lại đứng dậy tát cô một cái nữa. Đây là cái tát thứ hai trong ngày rồi.

“Đứa bé mất rồi cô đã vừa lòng chưa, bây giờ cô mau về dọn đồ đi hết cho tôi. Đừng để tôi phải nhìn thấy khuôn mặt cô nữa”-Hắn đuổi cô đi chưa nghe cô giải thích hết mà, tại sao lại không nghe cô, đột nhiên cô ngất xỉu làm mọi người giật cả mình vội kêu bác sĩ đưa cô đi cấp cứu. Ở gần đó một người đàn ông mỉm cười bí cho cô gái chịu nhiều tổn thương này “Đợi anh nhé Nhi Nhi anh sẽ sớm đưa em rời khỏi căn nhà đầy thối khở đó, hãy đợi anh.”

14. Chương 14: Ở Với Em Một Tuần Anh Nhé

Khi đưa cô vào phòng cấp cứu lúc bác sĩ đi ra bà nội vội chạy tới.

“Cháu tôi bị sao vậy bác sĩ?”

“Đợi có báo cáo đã cô ấy và thai nhi hơi yếu đừng để bị kích động gì hơn, giờ mọi người có thể vào thăm cô ấy nhưng đừng làm ồn”-Mọi người bước vào ai nấy đều thấy sốt thương cho cô. Một người con gái hiền thực bao nhiêu mà lại bị chồng mình đối xử tàn nhẫn mấy ai chịu được chứ? Khuôn mặt yếu ớt vẫn còn in dấu tay của hắn khi nãy đánh cô. Thật tàn nhẫn mà, mẹ của hắn bà Hà Hoa Đồng bước lại giường bệnh vuốt ve khuôn mặt cô.

“Mẹ xin lỗi đã để con chịu khổ rồi, cũng tại thằng con trời đánh đó hại con ra nông nỗi này”-Bà khóc thay cho đứa con dâu bà ưng ý nghĩ đâu con mình vô tình hiền lành dễ thương này của Nhi Nhi mà thay đổi nào ngờ giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Vẫn chứng nào tật nấy nay lại còn nhẫn tâm hơn vì người đàn bà bên ngoài mà ra tay đánh vợ của mình. Bà chợt nhớ ra chuyện cô khi nãy nói đứa bé trong bụng Sa Ly không phải của Tuấn Hưởng, còn chuyện cô ta đột nhiên sảy thai ở nhà bếp bà lập tức vội quay về nhà khiến mọi người bất ngờ nhưng mọi người đều biết chắc hẳn là có chuyện quan trọng nên không đuổi theo.

Ở nhà họ Lâm này camera do bà lắp đặt bà có cài thêm thiết bị thu âm nên mọi chuyện trong nhà không thể lọt khỏi mắt bà. Về đến nhà lập tức chạy ngay lên phòng mình mở lại thời gian khi chiều cô và ả ta đang nói chuyện, từng câu từng chữ bà không nghe sót một lời nào. Bây giờ bà không thể lập tức vạch trần ả để xem ả ta còn bày kế gì tiếp theo. Bà còn cho người theo dõi nhất cử nhất động của ả ta.

Xuống bếp bà tự hầm canh cho cô mọi người cũng về chỉ có dì Hồng là ở lại chăm sóc cô do bác sĩ có khuyên nên để cô ở lại bệnh viện để kiểm tra lại tình hình sức khỏe. Hầm xong bà mang đến bệnh viện khi đó cô đã tỉnh ngồi cạnh cửa sổ nhìn bầu trời ngoài kia, bà gõ cửa cô quay sang nhìn nở nụ cười gọi

“Mẹ tới đây chi vậy sao không ở nhà”-Bà đến bàn mở một chén canh cho cô.

“Con bé này mẹ đến chăm sóc con chứ làm gì! Uống đi cho khỏe”-Cô bưng bát canh mà sụt sịt nước mắt. Ước chi người phụ nữ này là mẹ cô thì hay biết mấy, thấy cô khóc bà vội lau đi giọt nước mắt đó.

“Con đừng khóc, khóc sẽ làm cho em bé sau này chào đời có khuôn mặt buồn đó”-Cô lắc đầu

“Vậy con sẽ không khóc nữa để sau này con của con có khuôn mặt đẹp như ba của nó vậy”-Tự nhiên nhắc đến từ “ba” khiến cô hơi đau lòng, bà Đồng thấy vậy liền xoa đầu cô ngồi xuống cạnh Nhi Nhi nắm chặt tay cô mà bảo

“Con yên tâm chuyện con nói mẹ tin con và mẹ tin A Hưởng sẽ nhận ra và thay đổi cách đối xử đó thôi. À dạo này trong người con thấy thế nào có không khỏe chỗ nào không?”

“Dạ chỉ là dạo này con hay nhứt đầu thôi mẹ, bộ có chuyện gì hả mẹ?”-Bà lắc đầu

“Chỉ là bác sĩ kêu con ở lại để kiểm tra tình hình thôi”-Cô chỉ gật đầu, nhưng có lẽ đợt kiểm tra này sẽ khiến cô từ bỏ một số chuyện. Tối hôm đó cô ngủ không được nên đi dạo ở hoa viên bệnh viện lúc đó cô gặp một người con trai tay bưng tách cafe nham nhi nhận ra khuôn mặt đó cô đến gần hơn.

“Vi Hưng sao anh ở đây? Bộ anh bị bệnh gì hay sao?”-Anh quay sang cô cười nói.

“Không! Tôi là đang đợi tình yêu của mình.”-Thiên Nhi kéo ghế ngồi xuống mắt xoe tròn nhìn anh cười ẩn ý.

“Anh là đang để ý cô nào. Người đó thật may mắn nha được một người cao cao tại thượng như Hứa Vi Hưng để ý”-Cái cô gái mà Vi Hưng nói đến là Thiên Nhi nhà cô chứ ai. Nhưng cô gái ngốc nghếch này đâu nhận ra ẩn ý đó. Anh lấy tay xoa đầu cô làm tóc cô rối đi, bây giờ bộ mặt đáng yêu của Nhi Nhi lộ ra, hai má cô phồng lên cái mỗ chu chu trông đáng yêu làm sao. Hình ảnh đùa vui của họ tất cả đều lọt vào mắt hần, hần cũng vì không ngủ được nên mới ra ngoài đi dạo nào ngờ gặp cảnh vợ mình cùng người đàn ông khác cười vui nói bên nhau. Hần tức giận lắm, rồi nhận ra sao phải tức chứ? Chẳng lẽ hần đang ghen ư? Không thể nào sao hần có thể ghen được chứ. Đứng đấu tranh tâm lý một hồi hần bỏ về phòng cùng Sa Ly nhưng ả ta vốn đã đi theo hần từ phía sau thấy hần đang tức giận nhìn cặp đôi kia, ả biết ngay hần đang ghen lập tức nóng giận bỏ về phòng làm như bản thân đang ngủ.

Mấy hôm sau cô nhớ lại lời mẹ chồng mình nói liền đến gặp bác sĩ hỏi về bệnh tình của mình. Lúc ban đầu bác sĩ không nói vì sợ cô sẽ kích động nhưng sau hồi lâu cô nằng nỉ thì mới trả lời.

“Thật ra cô có một khối u ở não trong vòng một tuần này phải phẫu thuật nếu không sợ cô không sống đến khi đứa bé này chào đời được”-Nghe qua nhưng búa bổ vào đầu cô vậy chỉ còn một tuần nữa thôi sao?

“Ca phẫu thuật này bao nhiêu phần trăm thành công vậy?”

“Ca của cô là tình trạng hiếm gặp nên chỉ có 50/50”-Cô thật sự bi ai đến thế sao? Mới tuổi đôi mươi mà lại phải tạm biệt trần thế rồi sao? Cuộc nói chuyện của hai người anh đều nghe rất rõ. Hứa Vi Hưng anh chưa kịp đưa cô về với mình mà bây giờ cô mắc phải căn bệnh này sao? Cũng tại hần, chính hần khiến cô ra nông nỗi này. Cô bước ra khỏi phòng bệnh, liền thấy anh ở đó cô cười nhạt hỏi anh

“Anh nghe hết rồi sao?”

“Anh đã nghe hết rồi. Bây giờ em muốn làm thế nào?”-Nhìn ra bầu trời ngoài kia cô lắc đầu

“Có lẽ một tuần này tôi nên ở cạnh gia đình, người tôi yêu. Rồi tôi sẽ đi phẫu thuật dù cơ hội sống rất ít tôi cũng phải thử”-Anh đặt tay lên vai cô như cương vị một người bạn đang quan tâm bạn mình khi gặp khó khăn

“Em yên tâm anh sẽ không để em đi. Nếu em đồng ý anh sẽ đưa em ra nước ngoài điều trị, anh quen biết rất nhiều vị bác sĩ tay nghề cao nhất định sẽ chữa cho em được mà”_Cô cười hạnh phúc, thật may thượng đế còn đối tốt với cô không tuyệt tình người. Cho cô có người bạn như anh

“Cảm ơn anh, bây giờ anh có thể đưa tôi về nhà không?”-Anh gật đầu giúp cô thu dọn quần áo đưa cô về nhà chính của họ Lâm. Mọi người bắt ngờ khi thấy cô về mà không nói tiếng nào với ai. Co cùng mọi người cười vui cô bảo mình không sao cả rồi tự nhiên lấy điện thoại ra chụp nhiều tấm hình với gia đình, trông cô rất ngộ. Đến tối hần mới về cô ôm từ phía sau hần, khiến hần rất khó chịu.

“Anh có thể ở lại với em một tuần được không có lẽ hết một tuần này em sẽ không gặp anh nữa cũng nên”

“Tôi không ở lại với con đàn bà như cô được, mau buông ra tôi còn đến bệnh viện với Sa Ly nữa”- Cô thật sự rất đau khi nghe hần nói như thế đêm hết can đảm nói ra căn bệnh của mình

“Em sắp chết rồi ở với em một tuần nữa thôi”-Nghe cô nói vậy hần cũng hơi bất ngờ nhưng hần lại đi sai lệch hướng nghĩ là cô lừa hần thôi dứt khoát gơ tay cô ra

“Cô chết đi càng tốt để tôi phải đỡ có người bám chân khiến tôi không đến với Sa Ly được”-Cái gì hần không hề quan tâm chuyện cô sống hay chết. Hần thật sự tuyệt tình lắm rồi, cô cuối mắt mình quay đi. Còn hần thì không quan tâm cô ra sao, nhưng có lẽ hần không hề biết người vợ trước mặt hần có thể hần

sẽ đánh mất đi hoặc mãi mãi không là vợ hắn. tối hôm đó cô viết thư lại cho mọi người kèm theo bản xét nghiệm bệnh tình của cô. Rồi đem vali bước ra khỏi nhà, cô cũng có viết cho hắn một lá thư. Căn phòng của họ cô không mang theo thứ gì cũng không để lại bất kì món đồ cá nhân của mình. Sáng sớm cô đã lên máy bay đi ra nước ngoài rồi, có lẽ sẽ lâu lắm mới quay lại.

15. Chương 15: Anh Biết Hết Rồi

Sáng khi mọi người thức dậy, dì Hồng đang lau bàn ở sảnh thì phát hiện một lá thư cùng với bản xét nghiệm liền kêu lên

“Con bé Nhi Nhi bỏ đi rồi, cả nhà mau ra đây đi”-Nghe tiếng kêu mọi người lập tức chạy ra phòng khách. Vội cầm lá thư và từ giấy xét nghiệm ông Lận Thiên Trạch ba của hắn đưa cho bà nội đọc rồi gọi điện hắn về ngay

“Alo con đang ở đâu về nhà gấp có chuyện rồi”

“Quan trọng không ba?”

“Về đây đi rồi nói”-Hắn thấy trong lòng như bất an lập tức chạy về nhà, khi ấy ả Sa Ly đang ngủ nghe hắn nói chuyện cũng thức giấc đòi đi theo. ả không biết rằng lần này theo hắn về là một sai lầm lớn mà ả mắc phải trong đời. Hắn chạy nhanh như bay khiến Sa Ly ngồi bên cạnh cũng được một phen hú hồn, về đến nhà chúng vội chạy nhanh vào trong thì thấy mọi người khuôn mặt ai nấy đều buồn bã. Chợt hắn không thấy cô, cái người mà hắn vô tâm không ngó ngang nay lại xuất hiện trong trí nhớ hắn.

“Có chuyện gì? Còn cô ta đâu sao không thấy?”-Hoa Đồng cố giữ bình tĩnh nhìn hắn bước đến đưa A Hưởng lá thư và bản xét nghiệm của cô cho hắn coi.

“Đây con tự xem, đọc đi rồi mẹ còn có cái hay hơn cho con và mọi người xem”-Rồi bà nhìn sang Sa Ly, khiến ả thấy trong lòng khó chịu như chột dạ vậy. Tay cầm lá thư cô viết hắn đọc từng chữ một

”Cả nhà ơi! Con đang bận phải đi đến một nơi xa để gấp cái khối u trên não mình ra. Ca phẫu thuật này con nhận được thông báo chỉ là 50/50 thôi và trong vòng một tuần này nếu con không làm sớm thì có lẽ sẽ không đợi được đến khi đứa bé này chào đời. Mọi người không cần lo cho con, đừng vội đi tìm con. Con hứa nếu con khỏe lại sẽ lập tức về với gia đình ngay, bởi vì đây là cái gia đình con yêu nhất.

Nội ơi! Nội nhớ giữ gìn sức khỏe đợi con về nhé, cháu đi một thời gian rồi sẽ về thôi vậy nên bà yên tâm nhé!

Ba và mẹ nhớ ở lại giữ gìn sức khỏe nha con thương ba mẹ lắm. Nhất là mẹ con cảm ơn mẹ vì đã cho con cảm nhận được tình thương của một người mẹ dành cho con gái. Ba nhớ không được làm mẹ buồn nha nếu ba làm mẹ buồn đứa con đầu này sẽ bắt mẹ làm của riêng đó.

Và mọi người cô bác trong nhà ở lại vui vẻ cháu hứa sẽ về phụ giúp gia đình làm thật nhiều công việc luôn.

Còn anh! Em có viết một lá thư trên phòng anh lên xem nhé!”-Thấy đau lắm cô gái ngốc này tự đi chữa căn bệnh đó không cho ai biết, bản xét nghiệm ấy hắn coi qua nghĩ đến chuyện cô nắn nỉ hắn ở lại bên cô chỉ một tuần thôi. Vậy mà một tên khốn vô lương tâm như hắn đã không nghe còn nói những lời cay độc đó. Thấy hắn tay buông lá thư xuống Hoa Đồng lại mở màn hình TV lên đó là cảnh cô cùng Sa Ly ở căn nhà bếp, mọi lời hai người nói được cả nhà nghe hết chính hắn là người rất bất ngờ và vô cùng tức giận. Hóa ra hắn bị lừa bởi chính người phụ nữ hắn tin tưởng, quay sang ả thì khuôn mặt ả lúc bấy giờ hoàn toàn không còn miếng máu. ả chân tay run lập cập miệng không thể nói lời nào, thấy hắn nhìn ả vội quỳ xuống van xin

“Em không có anh đừng tin lời của trong đoạn clip đó. Người đó không phải em”-Đôi bàn tay hắn nắm chặt lại tức giận quá ả

“Cô mau rút khỏi mắt tôi trước khi tôi còn bình tĩnh cô hãy mau dọn khỏi cái thành phố này mà sống nếu để tôi gặp lại cô. Chưa....Chắc.....Gì.....Cô.....Còn.....Sống.....Được”-Hắn cố gằn từng chữ cuối để ả biết, nghe

xong ả lập tức đi ngay. Người thông minh không bao giờ tự ở lại bên cạp, nhất là con cạp hung hăng như hấn. Lê chân từng bước lên phòng của hấn và cô, căn phòng này vẫn rất gọn gàng như lúc ban đầu....khi cô còn ở đây. Tuy căn phòng không chứa gì của cô ngoài bức hình chụp vợ chồng mà cô và hấn đã chụp thật ra đó chỉ là một hình nộm ghép kì công vô cùng nhìn vào nghĩ hấn nhưng không. Hấn vào hôm đó đã không đến chụp ảnh cưới cùng cô, nhưng cô vẫn nói với cả nhà là cô cùng hấn đi chụp. Một cô gái đầy thương đau khi bước chân vào cuộc hôn nhân này. Tay cầm lá thư cô gửi từng chữ nắn nót, hấn biết mình đã sai. Giá như gần nhận ra sớm hơn, giá như ngày hôm đó hấn không đi mà ở lại cùng cô, giá như hấn chịu suy nghĩ và chịu tin lời cô nói về chuyện đứa bé.

Nhưng tất cả chỉ là giá như.....bây giờ chỉ còn mình hấn ở lại căn phòng tân hôn này, làm vợ chồng gần một tháng nhưng hấn lại chỉ ở bên cạnh cô được vài ngày nhưng vài ngày đó hấn đều khiến cô bị tổn thương. Bây giờ liệu cô đang làm gì cô thấy khỏe hơn gì chưa và cả đứa bé đó ní như thế nào. Bước lại cái bàn trang điểm của cô hằng ngày, mở hộc tủ ra hấn phát hiện có cuốn nhật ký của cô. Chắc hấn khi đi cô đã bỏ quên ở lại, lật từng trang nhật ký

”Ngày...tháng...

Hôm nay tôi được làm vợ anh, người mà tôi đã thương thầm nhiều năm.”

”Ngày....tháng...

Anh có con với người khác rồi, liệu anh có bỏ tôi không? Và tại sao anh có thể nhẫn tâm như thế?”

”Ngày....tháng...

Anh ơi sự thật là em rất sợ khi phải nói ra em có mang trên mình giọt máu của anh, bởi lẽ e sợ anh sẽ bắt em bỏ nó vì đối với anh Sa Ly và con của cô ấy quan trọng với anh”

”Ngày....tháng...

Tạm biệt nhé người em thương. Em chưa ký đơn ly hôn đâu vì em không muốn xa anh, bởi chắc anh không nhớ em đâu em là một cô gái vào năm cấp hai đã tặng anh hộp quà chocolate và một bức thư tỏ tình chờ anh dưới gốc cây anh đào năm ấy. Em mong anh thương em như thương một người vợ mà bao người chồng thương. Nhưng không rồi, anh đã không thương em. Đợi em về, em sẽ theo đuổi anh công khai lần nữa nếu thấy lâu quá thì anh hãy quên sự hiện diện của em đi anh nhé!”-Có phải hiện giờ hấn đang rất đau không? Đúng hấn đau thật rồi. Người ta nói trong cái hận có cái yêu và hấn thật sự đã yêu cô. Thời gian cô đi chính là thời gian mà hấn vào ngục tối của tình yêu

16. Chương 16: Em Đi Lâu Quá Rồi Đó

Kể từ thời gian cô đi tính đến hiện tại cũng hơn 1 năm rồi. Không chút tin tức đến một lá thư, một cuộc điện thoại hay một tin nhắn cũng không có. Hấn bây giờ như một cái máy vậy cứ sáng đi đến công ty làm tới tối rồi lại đến quán bar say như ma men vậy. Mỗi lần uống say hấn sẽ được thấy cô, cô hiện ra trước mặt hấn rồi biến mất. Cô như một làn sương vậy thoát ẩn thoát hiện, khiến cho hấn cứ chông chờ thấy được cô lúc gần chạm vào khuôn mặt ấy thì cô lại biến mất. Trong lúc hấn đang say thì có một cô gái dáng người nhỏ nhắn đi ngang qua trông giống hình bóng mà hấn mong ngóng. Theo quá tính hấn vội chạy theo cô gái đó ra khỏi cửa quán bar thấy cô cùng một người đàn ông lạ, vội chạy nhanh đến chỗ cô gái đó kêu lớn.

“Hàn Thiên Nhi”-Cô gái đó quay lại đúng là khuôn mặt đó rồi nhưng sao cô nhìn anh bằng ánh mắt xa lạ còn người đàn ông kia là ai? Sao cô về nước mà lại không quay về nhà chính gặp anh cùng mọi người?

“Em đi lâu vậy sao không về nhà? Em có biết mọi người đang đợi em không. Về nhà đi anh nhớ em”-Nói rồi hấn ôm cô, khi nghe câu nói hấn nhớ cô trái tim có chút nhói. Nhưng đến khi hấn ôm cô thì cô chợt đẩy hấn ra vì trong người có men rượu nên hấn đứng không vững mà té xuống đất

“Anh là ai vậy? Tôi tên Hàn Thiên Ngọc không phải Hàn Thiên Nhi mà anh nói đến và tôi cũng không quen anh. Đây là lần đầu ta gặp nhau, xin lỗi anh nhận nhầm người rồi”-Nói rồi cô bước vào xe, chiếc xe chạy đi xa rồi hần ngồi đây thờ thẩn. Có phải hần vì nhung nhớ cô quá không? Nhưng không rõ ràng là khuôn mặt đó, giọng nói đó, giáng người nhỏ nhắn đó không thể nào sai được. Một mình bước chân nặng trĩu về nhà hần ngồi bệch tại cửa nhg nhìn lên trời ngắm những ngôi sao ấy

“Nhi Nhi à! Anh lại nhớ em rồi, có phải khi xưa anh bỏ em bơ vơ như thế em cũng đau như anh đây bây giờ đúng không? À không phải, đáng lý sẽ đau hơn. Bao nhiêu đây đau đủ thấm gì nỗi đau mà em chịu phải mà nhĩ”-Lời nói mà hần nói ra được một người đứng trong góc nào đó nghe hết, người đó đã khóc, khóc rất nhiều. Hần mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, trong mơ hần thấy cô ngồi cạnh hần lấy chiếc áo khoác đắp lên cho hần. Lần này tay hần chạm vào cô được rồi khuôn mặt này chính là khuôn mặt đó, khuôn mặt của vợ hần.

“Em đi lâu quá rồi, hơn một năm còn gì. Hôm nay anh đang mơ thấy em đây này, anh ước anh không tỉnh để có thể ở lại với em”-Cô chạm vào tay hần lắc đầu, do mệt quá hần đã lịm đi. Đến sáng khi tỉnh dậy thì trời đã sáng, ngồi dậy xoa hai vầng thái dương nhớ lại trong giấc mơ hần thấy cô đắp chiếc áo khoác cho mình. Nhìn lại trên người hần có một chiếc áo, giống như giấc mơ đó. Hần vội vào nhà kêu mọi người

“Nhi Nhi quay lại rồi cả nhà ơi”-Mọi người nghe hần nói Nhi Nhi về lập tức chạy ra nhưng chỉ thấy mình hần đứng đó, Hoa Đồng thắc mắc

“Thiên Nhi đâu? Con nói con bé đã về rồi mà?”

“Đúng khi tối con ngủ ở ngoài cửa trong lúc con ngủ thấy Thiên Nhi ngồi cạnh con còn đắp cho con cái áo khoác này. Con còn chạm vào mặt Nhi Nhi được không sai đâu cô ấy đã quay về nhưng.....chắc lại đi đâu rồi”-Mọi người chỉ lắc đầu với câu chuyện hần kể, ai cũng nghĩ do hần nhớ quá rồi sinh ảo giác.

Rồi ai làm việc này, hần ngồi xuống ghế sofa ngửa đầu nhìn lên trần nhà nhắm mắt nghỉ ngơi chút. Khi hần tỉnh đã quá 8 giờ, vội ra lấy xe đến công ty. Vui đầu vào đồng công việc khi hần ngưng tay cũng là lúc bóng đã xế chiều, những tháng ngày mà cô đi hần làm biết bao công việc ký biết bao nhiêu bản hợp đồng. Đem lợi nhuận toàn lớn về cho công ty, của cải đó đến đời cháu hă cũng ăn không hết.

Nhìn thấy tấm hình cô hần chợt nhói ở tim. Đây là tấm hình mà hă có khi đi qua nhà ba mẹ vợ hần, chỉ duy nhất tấm này. Tấm hình cô nở nụ cười tươi nhất mà hần từng thấy

“Anh nhớ em lắm rồi Nhi Nhi, quay về với anh đi mà”-Thật khó tả, chỉ sống với nhau chưa được bao lâu mà hần lại yêu cô đến thế. Thú thật hần khi vừa nhìn thấy cô đã mang lại cảm giác quen thuộc cho hần, giống như họ đã từng là của nhau rồi.

Đạo quanh con phố thấy những gia đình cùng nhau nắm tay dạo phố, hần nhớ cô, nhớ cả đứa bé đó. Không biết con hần là con trai hay gái, bây giờ họ như thế nào rồi. Đứng đợi đèn đỏ qua đường, nhìn sang phía bên kia hă đột nhiên thấy cô. Theo quán tính hần chạy qua nhưng

“Kéttttttt”....,“Rầm”...-Hần nằm trên vũng máu, máu rất nhiều. Hần thấy cô chạy đến nhưng mọi thứ xung quanh hần mờ dần rồi hần ngất đi. Trời đổ mưa xuống, hòa cùng dòng máu đỏ tươi cả mặt đất nơi hần nằm là một màu đỏ.

17. Chương 17: Cô Đã Quay Lại

Hần đang nằm trong phòng cấp cứu, tình trạng không tốt cho mấy ngoài này có cô gái luôn đi đi lại lại đứng ngồi không yên và tiếng chuông điện thoại hần chợt rung chuông

“A Hưởng à! Mấy giờ con về?”-Nghe giọng nói ầm áp đó cô biết ngay người đó là mẹ hần

“Mẹ mau tới đây đi con là Nhi Nhi đây. Tuấn Hưởng gặp tai nạn giao thông rồi bây giờ còn đang trong phòng phẫu thuật”-Nghe xong ai nấy lập tức chạy ngay đến địa chỉ mà cô nói, trong lòng mọi người ai nấy

đề nữa vui nữa lo. Vui vì hơn một năm nay cô cũng quay về rồi, còn về phần kia là lo cho Tuấn Hưởng. Lát sau đều có mặt ở bệnh viện, ai nấy đều ôm chầm lấy cô hỏi han cô rroi quay sang chuyện Tuấn Hưởng

“Này sao A Hưởng gặp tai nạn vậy và sao con lại là người đưa nó đến đây?”

“Khi đó con đang đứng chờ đèn đỏ thì thấy anh ấy chạy qua đường một cách vội vã rồi không nhìn đường nên đã lao vào xe người khác”-Mọi người đều hiểu tại sao hắn lại chạy nhanh qua đường rồi, vì hắn thấy cô người vợ của hắn. Lát sau đèn phòng phẫu thuật tắt bác sĩ đi ra

“Ai là người nhà của bệnh nhân Lâm?”-Mọi người đều chạy lại

“Là chúng tôi bây giờ con trai tôi sao rồi bác sĩ?”

“À anh ấy đã không sao rồi nên mọi người yên tâm, bệnh nhân được đưa đến phòng bệnh khác. Người nhà có thể đến thăm nhưng đừng làm ồn, à thuốc mê còn sâu có lẽ đến sáng mới tỉnh lại hẳn”-Nói rồi vị bác sĩ rời đi,mọi người cùng nhau đến phòng hắn. Hắn đang say trong giấc ngủ nhìn khi hắn ngủ như một vị hoàng tử vậy chiếc mũi cao cao đôi chân dài thẳng. Thấy cô nhìn hắn trêu mến như vậy khiến mọi người không khỏi xót xa khi đôi vợ chồng này còn trẻ mà lại trải qua nhiều chuyện như thế.

“Nay mẹ nhờ con ở lại chăm sóc cho A Hưởng nhé, nó thật sự sắp phát điên khi một năm qua không được con rồi đây”-Cô nghe thấy vậy, chỉ gật đầu. Mở cánh cửa ra bước vào phòng hắn cô kéo chiếc ghế ngồi cạnh giường nắm lấy bàn tay hắn, đã lâu rồi cô không gặp người cô yêu, đã lâu rồi cô không được ở gần hắn như thế này. Bỗng miệng hắn lẩm bẩm câu gì đó

“Thiên Nhi à về đi anh nhớ em lắm”-Nước mắt cô rơi rất nhiều, người này thật sự coi cô tồn tại rồi. Cô mừng lắm

“Em về rồi, không đi nữa đâu”-Suốt đêm hôm đó cô ngồi ngủ bên hắn, khi bình minh ló dạng mặt trời dần dần chào đón buổi sớm mai. Những tia nắng chiếu vào kính cửa sổ khiến hắn đang say giấc cũng tỉnh dậy. Hắn phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng màu trắng đầy mùi thuốc sát trùng, tay hắn hiện đang có ai nắm rất chặt nhưng bàn tay này rất nhỏ nhắn. Hắn ngoi dậy nhìn người đang ngủ say dáng này rất giống cô. Còn cô cảm giác hắn nhúc nhích liền tỉnh giật nhìn hắn, hai mắt họ chạm nhau. Hắn ôm chặt lấy cô khiến cô bất ngờ nằm trọn trong vòng tay hắn

“Anh nhớ em lắm, e đã đi đâu suốt một năm nay? Anh tìm em khó lắm biết không”-Nghe câu hắn nói làm cô thấy ấm lòng hơn, vỗ vai hắn

“Anh ôm em chặt như vậy em đi lần nữa bây giờ”-Nghe cô nói hắn càng ôm chặt hơn

“Anh không thể để em đi lần nữa”-Cô thật sự cảm động khi nghe hắn nói như thế, cô ôm chặt lấy hắn. Vậy là từ nay cô quay về bên hắn, cô vội đẩy hắn ra

“Anh làm ba rồi đó biết không? Đừng có ôm em như thế hoài, anh muốn gặp con không?”-Hắn gật đầu lia lịa cô ra ngoài gọi điện cho ai đó, gần nửa giờ sau cô đẩy hai chiếc xe nôi vào hai bé ấy trong như hai thiên thần đang ngủ. Hắn thấy bản thân vô cùng hạnh phúc khi vừa gặp lại người vợ của mình và có cả hai đứa con.

Cả nhà họ Lâm như được sống trở lại, à không họ như được một đóa vàng vậy. Mở tiệc ăn mừng cô quay về cùng chào đón hai đứa trẻ nhỏ, người đưa cô đi chữa trị căn bệnh năm đó cũng đến. Anh đứng nhìn từ xa thấy cô cười hạnh phúc bên cạnh hắn, trái tim anh rất đau. Năm ấy cô làm phẫu thuật thành công nhưng bị hôn mê sâu hơn một tháng, người bên cạnh chăm sóc cô là anh. Nhưng cô hoàn toàn một lòng một dạ yêu hắn hoàn toàn xem anh chỉ như người bạn một người anh trai. Bây giờ cô hạnh phúc anh yên tâm nhưng hắn đừng bao giờ để cô khóc một lần nào nữa anh nhất định sẽ mang cô đi thật xa.

18. Chương 18: Ngoại Tình

Hắn và cô quay lại cuộc sống như trước, thậm chí hai năm trôi qua bấy giờ hai đứa con của họ cũng đã lên ba. Hắn và cô vẫn như vợ chồng son, nhưng đâu ai hay được chữ ngờ. Cái đêm định mệnh đó đã khiến cái ấm của họ thay đổi, hắn tối nay phải đi ký hợp đồng với khách hàng ở một quán bar do hắn uống quá nhiều nên say mềm. Thư ký hắn đã bị hắn cho ra về trước chỉ mình hắn ở lại, trong lúc đang mê man với cơn say rượu có một cô gái đã đưa hắn đi đến một khách sạn. Hắn nghĩ là cô đến đón mình nên rất vui vẻ ôm chặt lấy cô ta và họ trải qua một đêm say tình ở khách sạn. Đến sáng khi hắn lơ mơ thức dậy thì phát hiện không phải ở nhà và người đang nằm bên cạnh hắn cũng không phải cô. Người con gái đó ôm hắn rất chặt nhưng người là ai tại sao lại cùng hắn làm chuyện đó, gỡ tay người đó ra hắn vào phòng tắm rửa sạch sẽ nhưng hắn không để ý có hết hôn của cô gái kia còn trên cổ hắn. Lúc hắn tắm ra thì cô gái đó đã đi rồi trên giường có mảnh để lại

“Tối qua anh rất tuyệt, ta còn gặp lại”-Lời nhắn đó khiến hắn tức điên, cả đêm hắn không về nhà lại còn cùng người phụ nữ khác ở khách sạn. Hắn thật sự chả ra gì, nếu như đổ vỡ chuyện này thì cô phải làm sao. Về đến nhà hắn thấy cô ở ngoài vườn chơi cùng 2 đứa nhỏ bước đến ôm cô từ phía sau, cô đột nhiên bị hắn ôm như vậy thấy có chút bối rối. Hai đứa nhỏ thấy ba mẹ chúng như thế nên biết chút vào nhag bếp chơi với mấy người làm, cô quay sang hắn làm khuôn mặt giận dữ

“Tối qua anh đi đâu sao không về nhà vậy?”

“Anh đi ký hợp đồng với khách uống quá chén nên ngủ tại quán luôn”-Cô ôm chặt hắn hít lấy mùi hương của hắn nhưng cô phát hiện không chỉ có mùi rượu mà còn có mùi nước hoa của phụ nữ, cố giữ bình tĩnh chắc do lúc ký hợp đồng có ngồi gần người phụ nữ nào đó thôi. Cô gạt đầu cời bỏ áo vests hắn ra phát hiện trên cổ hắn có hết hôn vẫn còn, đã vậy còn rất đậm. Cô vẫn cười vui kêu hắn lên phòng tắm rửa cho sạch rồi đi làm, khi hắn vừa đi cô đã khóc. Trại sao gia đình nhỏ của cô vừa mới bình yên thôi bấy giờ hắn lại qua đêm bên ngoài khi trở về còn có mùi nước hoa phụ nữ có cả vết hôn kia. Lau sạch khóe mắt của mình cô gọi điện nhờ thám tử điều tra xem tối qua hắn đã đi đâu làm gì bà với ai, cô bây giờ rất mạnh mẽ không còn nhu nhược chịu đựng như trước. Chồng và cái gia đình này cô không thể để nó đổ vỡ, khi hắn đi làm đến trưa cô đem cơm đến cho hắn. Người ngoài nhìn vào họ vô cùng ghen tị với hắn, đã có một người vợ vừa đẹp vừa chu đáo như thế còn gì bằng, còn cô có một người chồng quyền lực hết mực cưng chiều vợ. Ai ai mà không muốn cái hạnh phúc đó chứ.

Đến chiều cô nhận được câu trả lời hóa ra cái người thứ ba xuất hiện lại chính là cô em gái của cô Tống Di Yên, người đã cướp mẹ cô cái tuổi thơ cô bây giờ lại muốn cướp người chồng cô sao? Không thể nào cô ta đừng hòng có được, cô quyết định hẹn Di Yên ra gặp mặt tại một quán cafe nổi tiếng. Để cho cô ta biết bây giờ Hàn Thiên Nhi này là người như thế nào, người mà cô ta không nên đụng tới

19. Chương 19: Tôi Khác Trước Rồi

Cô đang ngồi chờ ở một quán cafe hạng sang chỉ có những người quyền quý địa vị cao mới bước chân vào đây được, tất nhiên Di Yên chưa từng được vào đây lần nào dù là bước lên một bậc thềm. Với con người đầy háms lợi đương nhiên cô ta khi bước vào sẽ trầm trở như một con ếch vừa được ra khỏi cái giếng bước vào một nơi lung linh huyền ảo như thế này, lướt mắt quanh cô ta thấy Nhi Nhi ngồi gần cửa khoác trên mình một chiếc đầm màu trắng nhìn trông nó đơn giản nhưng thật ra đây là chiếc đầm có hạn trên thế giới chỉ có mười cái, chân cô đi đôi giày màu da cam đầy cũng là đôi thứ tám được nhà thời trang tung ra sản phẩm còn có chiếc túi xách đó là cái túi mà Di Yên hằng mong ước có được. Cô ta bước về hướng cô ngồi, Yên Yên ra vẻ kênh kiệu ngồi như mình là một quý phu nhân

“Sao vậy? Hôm nay phu nhân Lâm lại mời một người không có tiếng tăm như Tống Di Yên tôi sao? Thật là vinh hạnh”-Cô cười khinh bỉ quăng ra trước mặt những tấm ảnh mà tối qua cô ta đã cùng với Tuấ Hưởng hình ảnh chân thực dù chỉ là của camera an ninh quay lại. Sắ mặt Di Yên có chút biến đổi nhưng nhanh chóng cười khẩy

“Sao? Chị đưa tôi những tấm ảnh này là có ý gì?”

“Chị khuyên em nên tránh xa chồng chị, đừng cố giành đi thứ gì nữa”-Di Yên trợn mắt cô ta khó hiểu, cô ta lấy đi thứ gì đáng lý người lấy Túta Hưởng là cô ta chứ không phải Thiên Nhi.

“Giành sao? Nực cười, chị nói tôi giành sao? Chị sai lầm rồi, người đáng lý bước lên xe hoa là tôi Tống Di Yên này chứ không phải đứa con không cha Hàn Thiên Nhi nhà chị”-Vừa nói xong câu đó Di Yên lãnh trợn một cái tát từ Thiên Nhi

“Cấm cô xúc phạm đến cha của tôi”

“Chị đừng quên là do cha chị bỏ mẹ con chị đi cha tôi rộng lượng cứu vớt hai mẹ con chị không thì bây giờ mẹ con chị đang ở đâu đường xá chợ rồi”-Cái tát thứ hai in lên má của cô ta

“Ba tôi không hề bỏ mẹ con tôi, đừng có mở miệng xằng bậy như thế, tuổi cô chưa động đến cha tôi được và nhắc lại tôi khuyên cô đừng bao giờ đụng đến gia đình của tôi vì nếu khi cô đụng thì chính tay cô đã triệu hồi con quỷ dữ rồi đấy”-Khi đi cô không quên hất nguyên tách cafe mình đang uống vào người ả ta, khiến ả tức điên lên đưa tay đánh cô nhưng cô đã phản đòn khóa tay ả khiến ả la thất thanh ai nấy đều nhìn. Đàng xa một người đàn ông đang mỉm cười với thái độ cứng cỏi đó của cô, khi cô đã đi người đó bước lại chỗ Di Yên và buông lời cảnh cáo

“Tốt hơn cô nên tránh xa con gái tôi ra, nếu như cô dám động vào một sợi tóc của nó thì tôi lập tức khiến cho công ty ba cô phá sản cho gia đình cô ra ngoài đường mà ăn xin, hãy nhớ lời tôi nói”-Nói rồi ông không quên để lại một tấm danh thiếp, nó được làm bằng vàng chỉ có những người hạng sang mới sở hữu tấm này. Cầm lấy tấm danh thiếp ả ta đón taxi về nhà vội lên phòng ba

“Ba biết người tên Hàn Thừa Phong này không”-Nghe đến cái tên ông Tống Tư Lạc giật mình cầm lấy tấm danh thiếp mà con gái mình đã đưa. Chẳng phải đây là chủ tịch tập đoàn nổi tiếng ở nước Mỹ sao chuyên về cung cấp vũ khí cho chiến tranh lẫn các an ninh quốc phòng trong và ngoài nước, còn là ông trùm của một xã hội đen. Người này không ai dám đụng vào, sao hôm nay con gái ông lại có được tấm danh thiếp này

“Sao con có được tấm danh thiếp này?”

“Khi này con dấy ra mâu thuẫn với Thiên Nhi lúc chị ta rời đi người đàn ông này đã đến đưa con tấm này còn nói đừng động vào con gái ông ta nữa”-Cái gì “Con gái” sao? Không lẽ là người cha đã bỏ đi của mẹ con Thiên Nhi. Bây giờ ông ta quay về công với địa vị là một chủ tịch tập đoàn lớn nữa chứ? Ông báo ngay cho vợ mình khi nghe tin bà Cố Vũ Như rất bất ngờ khi ông đi bà nghĩ sẽ không quay về nên mới thay lòng sống với cha con Di Yên nào ngờ bây giờ lại là một người đầy quyền lực như thế này còn chống lưng cho Thiên Nhi nữa chứ?

Di Yên mang trong lòng nỗi căm hận tại sao bây giờ cá gì chị ta cũng có, một người chồng đầy quyền lực bề ngoài khiến bao cô gái đổ dồn. Nay lại có thêm người cha danh tiếng chống lưng, chị ta đi có một năm nhưng quay về với địa vị không hề thấp chút nào. Bây giờ ả ta thấy hối hận khi ngày ấy bướng bỉnh không lên xe hoa mà đẩy cho Thiên Nhi để bây giờ cô có cuộc sống êm đềm như thế. Di Yên bàn kế mọi cách phải có hần cho bằng được, mọi thứ cô đang có nhất định phải thuộc về Tống Di Yên này. ả lấy đệm thoại gọi cho hần, thấy số máy hơi lạ nên hần không nghe máy. Uộc gọi đến tới năm lần nghĩ chắc ai đang tìm hần gấp nên bắt máy đầu dây bên kia lên ổng ọ

“Alo! Em nè anh”-Chân mày hần nheo lại

“Nhầm số rồi”

“Khoan khoan sao lại nhầm được chứ! Ta từng qua đêm sao lại nói là nhầm”-Sắc mặt anh lập tức

“Cô muốn gì?”

“Đừng có nóng vội như vậy, em không cần anh cho thứ gì chỉ cần được làm phu nhân của Lâm gia là được”-Sự kiên nhẫn của hần có hạn, hần đập bàn quát lớn

“Cô đừng có mơ tôi chỉ có một người vợ duy nhất đó là Hàn Thiên Nhi thôi”-Đầu dây bên này ả tức giận đập lòng còn căm ghét cô hơn

“Đợi xem em sẽ khiến anh là của em”-Nói rồi ả tự dập máy, hấn ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi xoa hai vầng thái dương. Hấn lấy áo chạy xe về nhà vì đã đến giờ tam lăm hấn muốn được gặp cô, gặp vợ hấn và hấn muốn xin lỗi cô chuyện hấn đã làm nhưng về đến nhà thấy cô lui cui trong bếp tự tay hầm món canh mà hấn thích ăn nhất. Tim hấn đột nhiên nhói lên hấn không dám nói ra chuyện này sợ cô sẽ không vui, tối đến hấn ôm chặt lấy cô mà ngủ. Tâm trí cô lúc giờ thì rối ren lắm tại sao hấn không nói cho cô nghe chuyện hấn làm? Nghĩ rồi cô xuống giường sang phòng của hai đứa nhỏ, căn phòng như của công chúa và hoàng tử vậy. Chiếc giường màu xanh trời dành cho con trai cô còn chiếc giường màu hồng thù của con gái cô. Chúng là niềm hi vọng lớn nhất để cô giữ gìn cái cái mái ấm này, cô không bao giờ để con mình phải chịu tổn thương nào cả.

Sáng hôm sau cô đón taxi đến công ty của ba mình, vào phòng ông cô liền ôm lấy người ba mà cô yêu thương nhất, chính ông đã tiếp thêm sức mạnh cho cô. Ông ôm cô xoa đầu đứa con gái nhỏ này, dù cn ông đã có hai cháu rồi nhưng đối với ông cô vẫn là đứa con bé bỏng mà ông nâng niu khi còn bé chẳng bao giờ đến.

“Sao vậy con gái?”

“Cha ơi! Liệu con gìn giữ gia đình này là đúng không cha hay con nên buông ra? Nhưng con không muốn con của con gọi là đứa không có cha”-Nghe cô nói ông đau đến khó tả, ông đã đi lâu quá rồi để con gái ông phải chịu khổ rồi.

“Hãy chọn nghe theo trái tim con, nếu nó vui thì con nên làm điều con muốn còn nó đau thì con hãy dừng lại vì phía sau còn con có cha và một người thương con trông chờ con”-Cô gật đầu ôm lấy ông cô cùng ông đi ăn trưa, lâu rồi hai cha con chưa có bữa ăn nào hạnh phúc giống bây giờ. Khi đó hấn chạy xe ngang qua chỗ cô thấy cô cùng người đàn ông nào đó ă. Ôm cười nói vui vẻ, hấn liền cho người điều tra nhưng chỉ nhận được thông tin người đó là chủ tịch tập đoàn Hàn Thiếu chuyên cung cấp vũ khí chuyển tranh và a nững quốc phòng không hề tìm ra đó là người cha của Nhi Nhi. Hấn bực tức chẳng lẽ cô đã chán hấn tìm người có địa vị cao hơn hấn, hấn đến quán bar uống cho đến tận tối.

Di Yên biết liền đến quán bar tìm hấn đem về khách sạn khi ấy cô ta gọi cho Thiên Nhi gọi cô đến chỗ ả đang ở để dắt chồng mình về. Nghe vậy cô liền lái xe tự mình đi đến đó. Đứng trước cửa phòng cô nghe thấy tiếng hoan ái chà Di Yên và cả tiếng gầm gừ của hấn, họ đang làm gì bên trong chứ sao lại phát ra âm thanh ấy? Cô cố bình tĩnh mong rằng chỉ là hiểu lầm và mong người đàn ông kia không phải hấn, cô mở cửa bước vào thấy quần áo rải rác khắp sàn nhà đấy chính là bộ quần áo mà cô đã mua cho hấn. Đôi giày trên dầm nhà cũng là cô tặng hấn, bước vào sâu hơn hai cỡ thể trần trụi quấy lấy nhau. Người đàn ông đó là hấn còn người phụ nữ kia là em gái cô Di Yên, cô hét lớn

“Lâm Tuấn Hưởng anh đang làm cái quái gì ở đây vậy hả?”-Nghe thấy tiếng hét của cô hấn như bừng tỉnh phát hiện chuyện hấn vừa làm vội quần khắn ngành hông chạy đến chỗ cô, còn ả ta thì nở nụ cười đầy mãn nguyện khi cho cô thấy cảnh này

“Em nghe anh giải thích đây chỉ là hiểu lầm anh không hề muốn”

Chát-Hấn bị cô tát một cái thật đau

“Hiểu lầm sao? Anh đang cùng cô ta làm chuyện đó mà hiểu lầm được sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?”-Vừa nói cô vừa đánh hấn ngồi mệt thân người xuống nên nhà. Thấy cô như vậy hấn đau lả nhưng hấn nhớ đến chuyệnj khi sáng liền lật tỉnh thể mắng cô

“Em khóc cái gì chẳng phải khi sáng em cùng người đàn ông khác ăn trưa hay sao? Lần này là ăn cơm của ông ta, còn lần sau e sẽ ăn cái gì?”-Nghe xong cô tát hấn thêm một cái

“Em đánh anh sao bộ anh nói không đúng à?”

”Không hề thật ra người đó là....

“Đừng noi anh không muốn nghe em nói, em mau về đi”-Hấn đang đuổi cô đi sao

“Anh đuổi em đi sao? Được em sẽ đi, em sẽ rời khỏi cái nơi này. Em sẽ để cho hai người được hạnh phúc”-Nói rồi cô bỏ đi hấn định đuổi theo nhưng sao lý trí không cho hấn đi. Mệt mỏi hấn ngồi bịch xuống ghế hai tay ôm lấy đầu, ả thấy vậy liền lại ngồi cạnh an ủi hấn.

Cô chạy ra được khỏi cái nơi đó rồi người cô chẳng còn sức lực nào cả đang đi qua đường thì cô đột nhiên ngất xỉu rất may khi đó Vĩ Hưng đang đèn gặp khác hàng thì thấy cô anh lập tức đưa cô đến bệnh viện và gọi cho ông Hàn Thừa Phong đến.

20. Chương 20: Không Nói Được

Sau khi cô được đưa đến bệnh viện không lâu thì ông Thừa Phong cũng chạy đến. Ông vội nắm bước lại chỗ Vĩ Hưng đang đứng

“Con bé sao rồi?”

“Em ấy vẫn còn đang được bác sĩ kiểm tra”-Lát sau bác sĩ bước ra ông vội chạy đến hỏi thăm con gái mình

“Con tôi sao rồi thưa bác sĩ”

“Tiểu thư không sao rồi chỉ do sức hơi yếu cô ấy tỉnh rồi ông có thể vào thăm”-Nghe vậy ông cùng Vĩ Hưng vào thăm cô, cô đang với cơ thể yếu ớt nằm trên giường bệnh. Thấy cô như vậy ông xót xa vô cùng, ngồi cạnh con gái ông vuốt tóc mềm của cô

“Sao con lại thành ra như vậy?”-Cô định nói nhưng sao không thể nào lên tiếng. Muốn phát ra tiếng nhưng bị chặn lại ở thanh quản đau rất, Vĩ Hưng thấy vậy liền kêu bác sĩ tới. Lát sau khám lại cho cô thì có kết quả

“Tiểu thư do bị cú sốc quá lớn về tâm lý nên tạm thời không nói được, nếu muốn cô ấy có lại giọng nói thì phải phụ thuộc vào tâm trạng cô ấy”-Nghe xong Vĩ Hưng và Thừa Phong đau lòng nhìn cô càng thêm hận chắc chắn đã xảy ra chuyện gì với cô rồi

Sau khi bác sĩ rời đi ông cùng với Vĩ Hưng lại hỏi han cô, cô chỉ ông lấy ba mình mà khóc. Khi đã khóc cho thoải mái thì cô lấy từ giấy và bút gần đó ghi ra hết những chuyện mình đã thấy và giờ cô rất mệt mỏi. Nhưng cô không muốn mất đi cái gia đình cô đang nắm giữ, Vĩ Hưng vừa đọc xong hết những gì cô viết thì anh tức giận

“Sao tên khốn đó lại làm ra chuyện như vậy. Hắn chắc chắn sẽ phải hối hận vì những chuyện đã làm ra với em”-Cô lắc đầu tự cười giễu cợt bản thân. Chắc kiếp trước cô nợ hắn, bây giờ là cô đang trả nợ cho hắn. Thừa Phong đôi mắt ông như một vực thẳm không đáy trầm tư nhìn con gái mình đang chịu khổ, khi nhỏ đã phải xa cha làm con một gia đình giàu có nổi tiếng nhưng lại thường xuyên bị ăn hiếp. Đến giờ vừa hạnh phúc với chồng nay lại gặp biến cố như thế này, ông đã quay về rồi nhất định sẽ không để con gái mình chịu thêm uất ức nào đâu, tuyệt đối không thể được

“Con nghỉ ngơi đi chuyện này để ba xử lý cho con”-Cô nắm lấy tay ông viết lên dòng chữ

“Đừng làm hại anh ấy, con sợ mất anh ấy”-Ông gật đầu còn phần Vĩ Hưng ở lại chăm sóc cô. Anh ngồi cạnh giường cô trông cho cô ngủ. Trong giấc mơ đó cô thấy mình cùng hắn chạy đến một vực sâu rồi rồi có tiếng sủng từng miêng hắn phun ra một dòng máu đỏ, đôi mắt nhìn cô như chông chờ điều gì đó hai tay hắn giang rộng như ý cô ôm hắn, trong phút ấy cô vừa lao đến cũng là lúc hắn ngã xuống vực sâu đó.

Giật mình ngồi dậy trán cô đầm mồ hôi, đôi mắt ngấn lệ. Vĩ Hưng đang kiểm tra mắt tệp hồ sơ giật mình vội lại ngồi cạnh cô anh lấy khăn lau đi giọt mồ hôi ấy lau luôn những giọt pha lê còn giương trên mắt cô

“Gặp ác mộng sao?”-Cô gật đầu rồi cúi đầu xuống như một đứa trẻ mắc phải tội gì đó

“Không sao có anh rồi sẽ không sao cả, em nằm xuống nghỉ ngơi đi”-Cô lắc đầu nhìn anh rồi nhìn ra ngoài. Hiểu ý cô muốn đi dạo anh tìm một chiếc xe lăn đến cho cô ngồi lên đẩy rồi đẩy cô đi, các nữ y tá nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ khi bên cạnh cô có một nam thần ân cần chu đáo.

Họ ra ngoài vườn hoa, đẩy cô bên cạnh hồ nước xung quanh là những bông hoa nhỏ nhắn đang thả mình vào cơn gió nhẹ. Trông họ như một đôi uyên ương người con trai vóc dáng cao ráo khuôn mặt khôi ngô

nhưng pha lẫn sự lạnh lùng, người con gái ngồi đó giống như một bông hoa mùa hè, khuôn mặt hiền dịu không nổi bật nhưng với đôi mắt cô trong như mắt hồ trong veo ấy khiến người khác nhìn vào liền muốn yêu thương che chở. Họ ở đó ngắm hoàng hôn buông xuống nhưng một bức tranh màu lửa, nhưng có gì đó lại ấm áp phải chăng là ở con tim ai đó

Thừa Phong sau khi ra khỏi bệnh viện liền lái xe đến nhà chính họ Lâm. Thấy ông đến tuy biết ông là một ông chủ lớn nhưng họ không hề biết ông chính là cha của Thiên Nhi. Hoa Đồng tiếp đón ông như một người khách lớn

“Xin hỏi chủ tịch Hàn đến đây là có chuyện gì?”-Ông lấy tay bưng tách trà nhâm nhi

“Tôi là ba của Nhi Nhi đến đây với cương vị là một người để gặp Lâm Tuấn Hưởng hỏi một số việc”-Nghe đến ông là ba của cô Hoa Đồng bất ngờ hóa ra cô chính là tiểu thư của Hàn gia nhưng khi trước họ chỉ biết cô là con của nhà họ Tống.

“Dạ A Hưởng cũng sắp về rồi xin ông đợi một lát, tôi ra ngoài có chút chuyện”-Nói rồi bà bước ra ngoài gọi điện cho hân về gấp. Lúc bấy giờ hân đang ở công ty vui đùa vào đồng công việc để không nghĩ đến chuyện khác, nghe được cuộc gọi từ mẹ hân ra khỏi công ty quay về nhà bước vào nhà chưa lên tiếng gì hân thấy Thừa Phong ngồi đó nhận ra người này là cái người đàn ông ăn cùng Thiên Nhi lại đến nhà hân. Nghĩ đến hân lao vào túm cổ áo ông

“Ông đến đây làm gì hả?”-Tuy nói ông đứng tuổi cha mẹ hân nhưng sức lực như hân vẫn thua ông, đẩy hân ra chỉnh lại cổ áo mình nhìn hân bằng ánh mắt chế giễu. Mẹ hân thấy hành động khi này liền lại đỡ hân buông lời mắng hân

“Con làm gì vậy đó là ba của Nhi Nhi mà”-“Ba” sao? Người này là ba cô vậy chẳng lẽ hân đã trách lầm cô rồi sao? Hân đã qua đáng rồi hân khi chiều đã mắng đuổi cô đi. Chưa kịp định thần Thừa Phong lên tiếng

“Từ nay con gái tôi sẽ không là con dâu của các người bởi chính nó có người chồng có cái suy nghĩ ghen tuông mù quáng như thế này mới hại nó tạm thời mất đi giọng nói, còn về hai đứa cháu thì để Thiên Nhi nuôi chúng tôi đảm bảo lo được tôi đi đây”-Nghe vậy hân giật mình hân hại cô mất đi giọng nói của mình giờ còn sắp mất luôn vợ và con hân vội chạy theo ông nhưng vừa nói ông đã rời khỏi cánh cửa bước đi thật nhanh lên xe phóng đi rồi. Hoa Đồng nghe ông nói như vậy bằng hoàng không tin được, bà gọi mọi người xuống bắt hân phải kể hết mọi chuyện ra tại sao lại ra nông nổi như thế này. Nghe hân kể lại ai nấy đều tức giận mắng hân, rồi cho người tìm Di Yên về nhà chính nói chuyện.

Cô đã chìm trong giấc ngủ bình yên, bên cạnh cô vẫn là anh ngồi chăm sóc. Nhìn người con gái trước mặt mình anh không khỏi xót xa, khi cô quay lại với hân anh đã hứa với lòng nếu một mai hân làm cô chịu tổn thương nào nhất định anh sẽ mang cô rời xa hân và bây giờ chính anh sẽ thực hiện lời hứa đó.

21. Chương 21: Giải Thoát Cho Nhau

Đã một tuần trôi qua cô vẫn không nói gì, hai đứa nhỏ được đưa đến ở cùng ông ngoại, Vĩ Hưng vẫn thường xuyên đến thăm cô. Chỉ có anh là người cô chịu nghe nói chuyện còn người khác cô không muốn nghe. Trong tình cảnh bây giờ người bạn thân cô gặp lúc ở nước ngoài tên Bạch Hạ Băng, cô ấy nghe tin cô có chuyện lập tức chuyển giao công việc quay về nước ngay. Khi gặp nhau Thiên Nhi ôm chặt lấy Băng Băng mà khóc, ngồi tâm sự cùng cô. Nhưng thật ra chỉ có Hạ Băng nói cô thì gạt với lắc đầu

“Nghe tớ bây giờ cậu đừng buồn nữa. Còn công việc của cậu nữa chẳng lẽ cậu định bỏ luôn sao biết bao người đang cần cậu để nuôi gia đình đó. Nhà thiết kế thời trang làm không dễ chút nào đó là tài năng mà cậu đã đạt được, không được vì một người mà khiến nhiều người bị thiệt theo”-Nghe Hạ Băng nói như thế cô suy nghĩ lại, chỉ vì chuyện riêng mà cô khiến bao nhiêu nhân viên của cô phải khó sống. Cô nên quay lại làm việc đây cũng là ước mơ cô đang xây dựng mà.

Đối với cô ước mơ là chính đôi bàn tay của mình gầy dựng nên, không phải do điều kiện gia đình hay do lời nói đánh giá không đúng về năng lực của mình. Mỗi người đều được ước mơ riêng và họ có quyền thực hiện điều đó.

Nhìn Hạ Băng cô gật đầu, cầm lấy tay cô ấy vẽ vào tay cô vài nét chữ “Tớ sẽ quay lại làm việc vào sáng ngày mai” Nhìn thấy từng nét chữ ấy Băng Băng rất vui mừng vì đã làm cho cô có chút hy vọng quay lại với công việc, tiếp tục với cái ước mơ của cô.

Sáng hôm sau Thiên Nhi đứng trước gương chải gọn lại mái tóc của mình chỉnh chu lại đồ cô đang bận, nhìn vào không ai nghĩ rằng cô là một giám đốc trên vạn người dưới một người. Lấy túi xách bước ra khỏi phòng cô ghé qua phòng của hai thiên thần nhỏ hôn chúng rồi mới đi. Nhà có vú nuôi nên đỡ phần việc nặng, hiện tại cô đang ở chung với người cha của cô. Vừa ra đến cửa thì có xe đã đậu sẵn ở đó, người đàn ông bước ra thì ra đó là Vũ Hưng. Cô nghiêng đầu thắc mắc, nhìn bộ dạng của cô anh biết cô đang hỏi gì

“Anh đến chở e đi làm, từ nay anh là tài xế của em đó cô gái nhỏ”-Thiên Nhi gật đầu cười nhẹ một cái thay lời cảm ơn, mở cửa bước vào xe. Trước khi đưa cô đến chỗ làm anh ghé qua một tiệm bánh mua cho một cái bánh ngọt. Rồi anh chạy xe đến công ty cô, nhân viên trong công ty đều vui mừng khi thấy cô quay lại. Mọi người ra tận sảnh điện đứng đón cô, khi cô vừa bước vào họ cung kính cúi đầu

“Chào mừng cô quay lại thưa giám đốc Thiên Ngọc”-Thật ra cô đã lấy cái tên Thiên Ngọc để làm một bí danh riêng cho mình, những bộ đồ thiết kế, những mẫu thời trang hot nhất tuần cũng mang tên tác giả là “Thiên Ngọc” cô chỉ gật đầu rồi bước vào thang máy hướng thẳng lên nơi làm việc của cô. Mọi người thấy hơi khó hiểu vì khi thường cô rất hoạt bát vui vẻ với mọi người mà sao hôm nay lại không nói gì chứ? Rồi ai nấy về bàn làm việc riêng của mình bắt đầu công trình tiếp tục. Đến giờ trưa, khi cô đang bận vẽ bản thảo chiếc đầm thì có tiếng gõ cửa ngược mặt lên hóa ra là anh. Vũ Hưng đứng tựa đầu vào cánh cửa tay đưa phần cơm trưa lắc lắc nở nụ cười.

“Quý cô thân mến đến giờ cơm rồi sao em còn chưa đi, nào lại đây đi anh có đem cơm cho em đây này”-Đem lại ghế sofa mở ra mùi thơm của phần cơm cari khiến cho cái bụng nhỏ của cô kêu lên ầm ỉ. Cứ thế cô cùng Vũ Hưng ăn cơm ngon miệng, sáng thì đưa cô đi làm trưa lại mang cơm đến đến chiều lái xe đến đón cô, còn những lúc cô làm thêm giờ thì anh mang cơm đến cùng ăn với cô rồi ngồi đợi cô xong việc chở cô về. Nhân viên trong công ty ai nấy đều ngưỡng mộ với cô, có một người bạn trai vừa đẹp trai vừa chu đáo ân cần lại là chủ tịch tập đoàn lớn có tiếng tăm.

Những bữa cơm anh đem đến đều là anh tự tay nấu, lúc làm tranh thủ làm xong hết công việc sớm chạy xe về nhà nấu cơm cho cô, đêm nào anh cũng thức đến tận sáng để làm việc. Quả thật anh vì cô đã hy sinh quá nhiều, bây giờ hiện tại cô đã là một người mẹ đơn thân. Đơn ly hôn cô đã ký và nhờ người giao đến nhà chính họ Lâm, cuộc sống bây giờ cô thấy đã ổn rồi. Cô có hai tiểu thiên thần nhỏ có người cha yêu thương cô và có cả một người đàn ông chịu hy sinh che chở cho cô, chỉ cần thế là đủ. Giọng nói của cô cũng dần dần hồi phục lại, bác sĩ nói đó là do tâm trạng nỗi lòng của cô được thay thế, có lẽ đó là hạnh phúc mà cô đã có lại được.

Còn về phần hấn, hấn không ký vào bản ly hôn đó vì hấn không muốn mất người vợ mà hấn yêu thương. Nhưng khi hấn thấy cô cùng Vũ Hưng hạnh phúc bên nhau, anh ta lúc nào cũng đưa đón cô một cách cẩn thận. Không giống hấn chỉ biết làm cô tổn thương, thế là hấn quyết định ký vào bản ly hôn đó để giải thoát cho cô. Nếu ở cạnh hấn đã không hạnh phúc thì hấn nên để cô đi, để cô tìm được người mang lại hạnh phúc cho cô tốt hơn hấn. Cứ thế hấn bắt đầu làm việc nhưng một con robot vô tri vô giác, những khi hấn buồn lại tìm đến rượu để giải tỏa nỗi sầu. Hấn vô tình thấy hình ảnh Thiên Nhi xuất hiện trên khuôn mặt của Di Yên, có lẽ vì là chị em nên họ có nét giống nhau. Điều này khiến cho Di Yên có cơ hội bước đến vị trí phu nhân họ Lâm hơn.

22. Chương 22: Cầu Hôn Kỳ Quái

Cứ thế đã hơn 1 tháng trôi qua gia đình họ Lâm cũng chấp nhận đứa con dâu là Tống Di Yên, bởi vì họ thấy cô gái này thay đổi thật sự. Nhưng đó chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài của ả ta thôi, họ đã chính thức chung sống với nhau nhưng với hần chỉ vì ả ta có nét giống với Thiên Nhi mà thôi là vợ chồng nhưng chỉ trên danh nghĩa họ chỉ tổ chức một bữa tiệc cho các dòng họ thân thích hai bên không cầu kỳ trang trọng. Phòng tân hôn đã chuyển đổi là căn phòng khác không phải căn phòng trước đây hần cùng cô chung sống họ không ngủ chung ả ta ở phòng tân hôn còn hần đêm nào cũng ngủ ở phòng cô vì nơi đây khiến hần thấy thoải mái, khiến hần thấy ấm áp. Nơi đây là nơi hần cùng cô có những niềm vui lẫn nỗi buồn, nhưng mùi hương của cô đã phai nhạt đi rồi. Giống như cái lần cô bỏ đi ra nước ngoài chữa trị căn bệnh của mình. Lần đó cô đi còn quay lại, nhưng lần đi này có lẽ cô sẽ đi mãi mãi không quay về. Di Yên rất ghen tị với cô bởi lẽ người sống trong trái tim Tuấn Hưởng chỉ là Hàn Thiên Nhi mà thôi.

Cô bây giờ đã nổi tiếng hơn với những bộ trang phục, những chiếc đầm, những phong cách mới.... Đã mang cái tên độc quyền “Thiên Ngọc” những mẫu thiết kế thời trang của cô đều được in trên trang đầu những tờ báo những tạp chí nổi tiếng. Tối đêm nay cũng là đêm cô công khai mẫu thiết kế mùa đông mới nhất do chính tay cô thiết kế ra.

Đêm nay, một buổi tiệc long trọng của cô được nhiều người đến tham gia toàn là những người có tiếng tăm trên thương trường và không ngoại lệ có cả hần chủ tịch tập đoàn Lâm Thị. Nhận được thư mời hần rất vui, nhưng thay vào đó là nỗi buồn khó tả vì trên thư mời có kèm dòng chữ mà khiến hần thấy đau nhói “Chủ trì buổi lễ Thiên Ngọc cùng Vĩ Hưng” nhìn vào thì ai cũng nghĩ thế nào đây cũng là một đôi. Tự dưng hần tự cười giễu bản thân, chẳng phải họ đã được nói đến là đôi trai tài gái sắc rồi hay sao.

Lái xe về nhà hần bước lên căn phòng nơi Di Yên đang ở đó, mở cửa vào thấy ả ta đang nằm say trong giấc ngủ

“Di Yên dậy đi tôi có chuyện muốn nói”-Nghe tiếng của hần gọi Di Yên ngồi dậy thắc mắc nhìn hần

“Có chuyện gì sao anh?”-Giọng nói vô cùng ảo lả khiến người nghe thấy khó chịu

“Tối nay trước 7 giờ tôi về nhà đón cô đi dự một buổi tiệc quan trọng nhớ chuẩn bị trước”-Nghe thế Di Yên gật đầu ngay, hần noi xong cũng quay đi về công ty làm việc tiếp tục. Di Yên thay đồ xong đón taxi đến nơi làm đẹp dành cho các phụ nhân có tiếng. Còn về phần Thiên Nhi thì cô đang chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay của chính mình, mọi thứ phải ổn thỏa không được có bất cứ vấn đề gì xảy ra.

Vĩ Hưng cũng cùng cô xử lý những thứ cần thiết, nhìn lại mọi thứ đã xong anh lấy từ trong túi áo mình một chiếc hộp nhỏ xinh trong đó là một chiếc nhẫn. Anh đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, cái ngày anh chính thức cầu hôn lấy cô làm vợ.

“Vĩ Hưng đến giờ trưa rồi lại đây ăn đi”-Nghe tiếng cô gọi anh cất chiếc nhẫn vào quay về phía cô ẩm đạm

“Được rồi anh đến ngay”-Ai cung ngưỡng mộ cặp đôi này, họ khiến những người xung quanh phải ganh tị với mình. Người đàn ông chu đáo sự nghiệp thành công là một trụ cột gia đình tốt, còn cô gái sự nghiệp cô có nhan sắc cô có và cô là một người vợ hiền đúng mực. Hai đứa nhỏ cũng đã lên ba rồi chúng rất thông minh, đứa bé trai là con lớn tên Lâm Khải Thiên đứa bé gái tên Lâm Khải Như. Người ngoài thì nói cô có một cặp long phụ nhưng với Thiên Nhi, Vĩ Hưng và Thừa Phong thì thấy cô giống có cặp song sinh con trai hơn. Bởi vì con bé Khải Như năng động cá tính mạnh mẽ lại giống như một thằng con trai suốt ngày tranh dành việc bảo vệ mẹ với anh hai của mình, nhưng mà đặc biệt hai anh em rất thương nhau khiến Thiên Nhi thấy rất hạnh phúc.

Loay hoay đã đến giờ bữa tiệc sắp bắt đầu bây giờ thời gian khi bữa tiệc diễn ra đã sắp đến rồi Thiên Nhi ngồi trong phòng vô cùng hồi hộp với chuyện công bố chiếc váy do cô tự tay thiết kế. Vĩ Hưng mở cửa vào thấy cô ngồi đan hay bàn tay vào nhau mà giương mắt nhìn vào một khoảng xa xăm, nhìn vào hành động ấy cũng biết cô đang rất hồi hộp. Cô khoác trên mình bộ váy mà chính đôi bàn tay cô đã tạo ra, chiếc váy trắng tinh đính trên chiếc váy đó là những chi tiết pha lê óng ánh. Nhìn vào trông thật đơn giản nhưng khiến người khác thấy cô trông giống như một nàng công chúa trong truyện cổ tích thần thoại, chiếc váy của cô dài xuống che đi phần đầu gối.

“Không sao cả Thiên Nhi em đừng lo lắng, em cứ nghỉ như đây giống như những lần em công bố bộ thiết kế của mình, đừng quá hồi hộp có anh ở đây rồi không sao đâu đừng lo”-Nói rồi anh ôm cô vào lòng tay vỗ nhẹ lưng cô trấn an cho cô bình tĩnh lại, lời nói và hành động của anh thật sự có hiệu nghiệm. Cô hoàn toàn bình tĩnh, nắm lấy tay anh cô gật đầu

“Đến giờ rồi, cùng em ra ngoài thôi”-Vĩ Hưng gật đầu cười tươi

“Vâng thưa nhà thiết kế Thiên Ngọc và vị phu nhân của tôi”-Thiên Nhi vừa nghe đến câu “Vị phu nhân của tôi” liền đỏ mặt đánh vào vai anh một cái. Cuộc hôn nhân lúc trước đã khiến cô rơi vào một nơi hoàn toàn không có sự sống và anh chính là sự sống cứu cô thoát khỏi nơi ấy. Sau màn giới thiệu chiếc váy đó có một vị phóng viên hỏi cô

“Thưa cô Thiên Ngọc tại sao cô lại gọi đây là ”Pha Lê Ánh Trăng“?”- Cô mỉm cười rồi đáp

“Bởi đây lúc đầu chỉ là bản thảo tôi vẽ lên từ nguồn cảm hứng nước mắt rơi dưới ánh trăng giống như viên pha lê tự do rơi vào không trung, vô hồn và rồi biến mất. Chính những viên pha lê ấy khiến tôi nhận ra một điều thứ ta đang giữ nếu đau nên buông không thì chỉ hại cho bản thân”-Ai nấy nghe cô giải thích đều hiểu cô có lẽ từng trải qua một nỗi đau khắc sâu trong tâm trí nên đã tạo ra được một tác phẩm hoàn hảo như thế này.

Và ở một nơi nào đó hẳn đều biết những lời cô nói là từ ai mà ra, Di Yên đứng bên cạnh hần tức giận nhìn hần cứ mãi ngắm Thiên Nhi mà không thèm để ý đến ả ta. Sau phần trả lời những câu hỏi đó Thiên Nhi cùng Vĩ Hưng đi vòng quanh sảnh để mời rượu và chào hỏi các vị địa vị lớn trong giới. Đi quá khiến chân cô hơi đau, cô thì thầm vào tai Vĩ Hưng anh gật đầu và nắm tay cô lại ngồi gần cửa sổ. Sau khi đợi anh rời đi thì Di Yên bước đến nói toàn lời mỉa mai

“Ôi chào người chị yêu quý! Bây giờ có vẻ như chị đang rất hạnh phúc cùng anh chàng kia và đã quên mình từng có một người chồng và hai đứa con nhỉ”

“Thì sao?”-Cô ngồi với gương mặt rất bình tĩnh nghe Di Yên nói

“Tôi chỉ muốn nói rằng một đôi giày đã cũ rồi và có một tên khờ đang sử dụng lại nó”-Cô đứng dậy khoanh hai tay trước mặt nhìn thẳng vào Di Yên

“Đôi giày cũ thì sao nó cũng có một giá trị riêng của nó, tốt hơn là đôi giày chưa được trưng bày đã bị hư và thối nát. Đúng nếu tôi là một đôi giày cũ nhưng tôi có sĩ diện sống theo hướng của mình, còn cô một đôi giày mới nhưng cô mất đi cái sĩ diện bước lên giường của người có vợ, thì đó gọi là gì? Cô không có quyền đứng đây chỉ trích tôi này nọ, nếu như cô muốn chỉ trích tôi thì hãy nhớ cô phải hơn tôi thì lúc đó còn có thể nhưng bây giờ thì không. Cô có thể về bất cứ lúc nào, chúc ăn vui về tôi đi trước”-Khi cô vừa quay lưng đi trên tay Di Yên cầm theo một con dao hướng thẳng về phía cô

“Thiên Nhi cẩn thận...”Vừa dứt câu cô quay người lại thì thấy một cảnh tượng Vĩ Hưng với chiếc áo màu trắng trên ngực anh có mảng máu đang chảy ra và người đâm anh chính là Di Yên. Cô ta tay run lên ngồi bệt xuống đất, Thiên Nhi đỡ lấy Vĩ Hưng cô sợ nước mắt rơi không ngừng.

Mọi người xung quanh nhón nháo bất ngờ với hành động của Di Yên, cô em gái dám ra tay định giết chị gái của mình sao? Thật không thể tin được mà, hẳn lại là Di Yên đứng dậy nhìn ả ta như muốn giết chết ả tại nơi này.

“Mau gọi xe cứu thương đi, mau gọi xe cho tôi.....nhanh lên đi...Vĩ Hưng ráng chịu đựng nha anh đừng ngủ, em xe đưa anh vào bệnh viện ngay thôi”-Vĩ Hưng đưa tay sờ vào mặt cô trấn an cô

“Không sao đâu....yên tâm....em đừng khóc. Em có biết em khóc nhìn xấu lắm không, váy em bị dính máu rồi kia, nó sẽ hư mất...”-Cô lắc đầu nhìn anh rồi cô đưa ánh mắt căm thù nhìn Di Yên, phóng viên đều chụp lại chắc chắn ngày mai bìa của trang báo chính là chuyện của bọn họ.

“Tổng Di Yên rốt cuộc cô muốn cướp đi bao nhiêu thứ của tôi đây hả? Bảo vệ đâu mau lên mau bắt ả lại đưa đến đồn cảnh sát ngay cho tôi”-xe cứu thương đã tới cô cùng anh đến bệnh viện, trên đường đi cô nắm lấy tay anh. Vĩ Hưng cảm nhận được cơ thể anh đang lạnh hơn, đưa tay vào túi áo lấy ra chiếc nhẫn chìa nó ra trước mặt cô

“Cầu hôn lúc này hơi kỳ quái nhưng anh sợ anh không làm thì không kịp”-Cô ngẩn lẹ nhìn anh lắc đầu

“Không sao cả sắp đến bệnh viện rồi anh đừng nói vậy anh sẽ không sao đâu”-Vĩ Hưng cầm lấy tay cô

“Đồng ý lấy anh nhé Thiên Nhi”-Cô trong phút chốc đó cảm động vô cùng, cô gật đầu đồng ý. Vĩ Hưng vui mừng đeo nhẫn cho cô lúc đeo xong cánh tay anh buông lìa xuống. Nhi Nhi ôm lấy anh khóc thật to, rồi anh được đưa vào phòng cấp cứu kịp thời.

Về phía Di Yên ả ta được đưa đến đồn cảnh sát, Hắc nhanh chóng chặn mọi nguồn tin về chuyện dây ra tới hôm nay đồng thời bảo lãnh ả ta ra. Thừa Phong giả quyết mọi chuyện êm xuôi thì lập tức đến bệnh viện cùng cô, lúc ông đến thì thấy Thiên Nhi đang ngồi trong phòng bệnh cùng Vĩ Hưng nhưng anh vẫn chưa tỉnh. Thừa Phong khuyên cô về nghỉ ngơi ở đây đã có bác sĩ lo rồi, nhưng cô quyết không chịu. Ông đành ở lại đợi cho Vĩ Hưng tỉnh rồi mang anh về nhà chăm sóc nếu để anh lại bệnh viện chắc chắn cô chỉ ở đây mà không về. Ông cho gọi bác sĩ về nhà sẵn để vừa chăm sóc vừa kiểm tra hình cho Vĩ Hưng.

23. Chương 23: Anh Tỉnh Và Rắc Rối Bắt Đầu

Trong cái đêm hôm đó hắc chở Di Yên đến một ngôi nhà hoang cạnh bờ biển, ả ta nghĩ thầm trong bụng chắc hẳn muốn cùng ả một đêm ân ái ái ái ở nơi thơ mộng này. Nhưng ả không ngờ đến mình sắp phải trải qua những chuyện như thế nào, dừng xe lại hắc nhìn qua ả

“Xuống xe và vào trong đó”-Di Yên khó hiểu nhìn hắc

“Sao anh không xuống cùng em? Để em đi vào đó một mình em rất sợ”-Không chỉ dùng lời nói ngọt ả còn tự động ôm lấy cánh tay hắc. Tức giận hắc ả ra nhanh tay hắc bóp lấy cổ ả

“Tôi không muốn nói lại lần hai, nhanh chân bước vào đó”-Nghe vậy ả sợ toát lên vội bước xuống xe, còn hắc lái xe đi. Đứng đó một mình trời tối gió biển càng thổi mạnh trên người lại mặc chiếc đầm hở còn mỏng khiến ả lạnh run người, đứng đó hồi lâu thì có vài người đàn ông đi đến.

“Cô em vào trong thôi”-Di Yên run sợ lên

”Các người mau tránh ra đi. Các người không biết tôi là ai sao? Tôi chính là phu nhân Lâm là vợ của Lâm Tuấn Hưởng đó. Tên đầu sỏ cười lớn nhìn ả

“Ô! Vậy sao? Nhưng chúng tôi là được Lâm tổng mời đến để khiến cô vui vẻ đó cô gái”-Nghe mà Di Yên bàng hoàng đứng trân người tại đó. Không ngờ là chính hắc sai người đến, cố gắng thoát khỏi bọn người này. Nhưng với sức lực đó chỉ vô dụng thôi, đêm đó chính thức ả rơi vào địa ngục. Thân thể bị bọn kia sờ soạn khắp nơi, bị tra tấn, bị sỉ nhục. Di Yên không ngờ hắc có thể đem người vợ mình dâng lên miệng của kẻ khác.

Trời sáng lên, ánh nắng khiến Di Yên dần dần tỉnh nhớ lại mọi chuyện hôm qua, ả ta tức điên lên

“Lâm Tuấn Hưởng nhà anh tôi nhất định khiến anh phải trả giá cho việc này, chính Thiên Nhi cô chính là người khiến tôi phải ra nông nỗi như thế này. Cô cũng sẽ phải đau khổ”-Nói rồi ả ta lấy đồ vậ vào, bước đi khó khăn. Đón xe về nhà, thấy Di Yên về mọi người cũng không để ý đến cho mấy. Lên phòng tắm rửa có kì cọ những vết trên da ả. Tắm xong ả gọi điện cho người nào đó

“Anh mau đến nhà trẻ đợi chờ cơ hội bắt hai đứa con của Thiên Nhi cho tôi. Nhanh rồi tôi sẽ nói bước kế tiếp nên làm gì”-Nói xong ả tắt máy cười trước gương nhưng một người điên.

Tại bệnh viện Thiên Nhi ngồi ngủ gục trên giường cạnh Vĩ Hưng, anh cũng vừa tỉnh lại. Thấy cô vì mình mà mệt mỏi trong lòng có chút xót nhưng lại thấy vui vì cô đang thật lòng coi anh là người nhà rồi. Đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, cảm giác ai đó đang sờ vào mặt mình cô tỉnh giấc thấy anh cô vội ngồi dậy hỏi han

“Anh có sao không? Thấy trong người như thế nào rồi? Anh có đau lắm không? Để em đi gọi bác sĩ vào cho anh”-Anh cười với những câu hỏi của cô, cô vội chạy đi thì anh nắm tay cô lại theo quán tính cô ngã vào lòng ngực anh lại vô tình đụng trúng vết thương anh nhăn nhó trông rất buồn cười nhưng cô vội xoa xoa chỗ đau đó

“Có sao không? Đau lắm hả? Anh bộ không có gì làm sao?”-Anh cười ôm cô chặt hơn

“Cứ nằm im vậy đi, anh muốn được ôm em thật lâu”-Nghe lời anh cô nằm im trong vòng tay của anh. Lúc hai người đang trong hạnh phúc thì Thừa Phong không gõ cửa mà vào thấy họ như vậy ông cười làm bộ ho vài tiếng. Hai người giật mình vội rời nhau, cô đỏ mặt nói vào nhà vệ sinh chút. Ông cười lắc đầu, con gái ông đúng là trẻ con đã là mẹ có hai con rồi mà lại như vậy. Bước đến cạnh Vi Hưng

“Con rể à ta thấy hai đứa hạnh phúc ghê nhỉ”-

“Bác trai đừng nói vậy”-Ông kéo ghế ngồi

“Sao lại không cho được, nhẫn cũng đeo vào tay rồi sao còn bảo là chưa. À thôi hôm nay ta sẽ đưa con về nhà có bác sĩ tại nhà luôn, chứ để con ở đây thì con bé Nhi Nhi chắc nó xây nguyên căn nhà tại đây để chăm sóc cho con đó”-Anh cười hạnh phúc gật đầu, lát sau đi làm thủ tục đưa anh về nhà, về đến hai đứa nhỏ vội chạy đến hỏi thăm

“Chú Hưng có sao không?”-Tiểu công chúa hỏi anh với cái mồm chím chím trông đáng yêu vô cùng

“Ai làm chú đau vậy con sẽ kiếm người đó cho một trận, vì dám làm chú Hưng của Như Như”-Vi Hưng thấy vậy không khỏi cười còn thằng bé Khải Thiên bắt đầu trêu chọc em gái

“Cô nhóc nhà em mà đánh lại ai? Anh hai đây này em còn chưa đánh lại”-Thế là hai đứa nhỏ đâm ra rượt nhau chạy khắp nhà, mọi người vui vẻ cười hai đứa nhóc này. Đưa Vi Hưng lên phòng nghỉ ngơi Thiên Nhi thay đồ đưa hai đứa đến nhà trẻ, chào tạm biệt chúng cô quay về nhà.

Lúc cô quay đi một lát thì có một người đàn ông đến chào cô giáo của chúng nói cần gặp tiểu Như, cô giáo cũng nghĩ chắc do người nhà nên đồng ý không ngờ vừa lay hoay có chút thì hai đứa trẻ đều mất tích. Nhưng đến giờ trưa cô giáo mới hay thì gọi cho Thiên Nhi báo chuyện Khải Thiên và Khải Như mất tích.

Cả nhà họ Hàn như xáo xáo lên, họ gọi cho nhà họ Lâm để hỏi nhưng nhận lại là không có. Hai đứa nhỏ bị bắt cóc rồi

24. Chương 24

Vote

Chương Cuối: Hạnh phúc dâng trào

4.8K 189 18

Đã hai ngày rồi chưa có tin tức gì về hai đứa con của mình, cô hoàn toàn suy sụp tinh thần. Không chịu ăn uống gì cả, cô cứ đi đi lại lại như người mất hồn. Hắn đến bên cạnh cô tay đặt lên lưng cô xoa nhẹ như mọi khi hắn là khi cô đang lo lắng điều gì đó, cô bật khóc ngã vào lòng hắn. Ở ngoài cửa Vi Hưng thấy hết mọi chuyện, anh nhận ra dù cô có đeo chiếc nhẫn ấy thì đứa con vẫn là mối liên kết giữa hai người họ. Trong trái tim Thiên Nhi mà nói hắn vẫn chiếm vị trí quan trọng hơn anh, lặng lẽ đi ra ngoài anh cho người điều tra ai đã bắt cóc hai đứa nhỏ chỉ trong vòng chưa đầy một tiếng thì anh nhận được kết quả chính là Di Yên đã bắt chúng. Anh vội lấy áo khoác rời khỏi nhà Thừa Phong thấy có vấn đề lập tức cho người đi theo sợ anh xảy ra chuyện gì. Lúc biết được chỗ của Di Yên đang bắt chúng anh lái xe đến đó gọi cho Thừa Phong

“Bác lát nữa đến ngoại ô thành phố đường XXX hẻm Y sẽ gặp một ngôi nhà hoang sau lưng là biển nơi đó đang bắt giữ hai đứa nhỏ”

“Con cẩn thận ta sẽ đến ngay”-Nói rồi ông tắt máy, ông không ngờ khi này Thiên Nhi cùng với Tuấn Hưởng đang đứng ở phía sau lưng ông. Cô thẫn thờ nhìn ông về câu ông nói

“Ba đang nói chuyện với ai vậy?”-Đôi mắt ông đột nhiên tránh né cô vì sợ cô sẽ đòi theo nhưng cơ thể cô đang yếu nên biết nhất định cô có thể làm hại đến mình. Nhưng có câu cha con liền tâm, Thiên Nhi biết chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra rồi

“Ba nói đi có phải có tung tích của hai đứa nhỏ rồi phải không? Sao ba lại im lặng?”-Thấy cô kích động hẳn đứng ôm chặt cô vỗ về lưng cô thì thầm

“Không sao! Em bình tĩnh lại đi, để từ từ ba nói. Sẽ không sao, ngoan nghe lời anh bình tĩnh lại”-Cô nghe lời nói đó hành động đó phần nào cũng đỡ kích động hơn

“Vĩ Hưng đã tìm được chỗ tên bắt cóc hai đứa nhỏ rồi, giờ nó đang đến đó ta cũng có cho người theo nó rồi. Con hãy bình tĩnh lại rồi cùng đi”-Nghe ông nói thế cô thấy có hy vọng hơn. Cuối cùng cũng tìm ra dấu vết của kẻ bắt con cô, nhất định cô sẽ không tha cho người đã làm chuyện đó. Rồi cô cùng ông Thừa Phong và hẳn đến nơi con cô bị bắt, nơi đây Vĩ Hưng đứng nhìn địa thế xung quanh toàn hiểm trở sau lưng là bờ vực cao dưới đó là biển nếu có rớt xuống chỉ sợ không tìm ra được xác. Anh bước vào ngôi nhà hoang đó có hai tên đứng canh giữ nhưng chỉ với vài đòn anh đã hạ được chúng, xem ra ả ta không biết chọn người rồi. Có căn phòng đang sáng anh mở cửa vào thì thấy hai đứa nhỏ bị trói ngồi ở đó toàn thân đầy vết đánh khuôn mặt chúng nhem nhuốc. Anh như phát điên lên nhìn bên cạnh thấy ả trên tay đang cầm roi da.

“Cô cả gan dám làm hại chúng sao, con nít vô tội sao cô giám làm vậy?”-Ả hơi giật mình cười khinh nhìn anh

“Đây chính là thứ chúng phải nhận lấy còn mẹ của hai đứa này cũng vậy. Ai bảo chính có người cha độc ác nhẫn tâm như vậy. Tôi khuyên anh đừng nhúng tay vào việc này”-Anh từng bước lại gần nhưng đột nhiên ả giơ súng lên chĩa mũi súng vào hai đứa nhỏ, anh dừng bước lại sợ ả sẽ làm hại chúng.

“Nếu anh dám bước qua đây tôi nhất định sẽ bắn chết chúng ngay”

“Đừng làm hại người vô tội, chúng là con nít không dính vào chuyện người lớn”-Ả ta cười lớn

“Haha...ha...ha...không liên quan chỗ vào vì chúng mà Tuấn Hưởng không hề quan tâm đến tôi, vì chúng chính là mối liên kết giữa Tuấn Hưởng và Thiên Nhi,...chúng không nên sống”-Vĩ Hưng thấy ả ta tức giận vội lên tiếng trấn an ả

“Bình tĩnh nào Di Yên....không phải chúng đâu, do Tuấn Hưởng anh ta hoàn toàn không yêu cô nhưng là một người vợ cô nên biết lấy được trái tim hẳn chứ. Cô nên nhớ hẳn và Thiên Nhi đã ly hôn rồi nếu như cô bắn chết hai đứa nhỏ thì Tuấn Hưởng và Thiên Nhi có thể quay lại bên nhau và hẳn liệu có tha cho cô không? Hãy nghe tôi bỏ súng xuống có gì ta cùng thương lượng”Ả ta như hiểu lời anh mắt nhìn ra ngoài nghĩ ngợi tay buông súng xuống dần vào đúng lúc đó anh nhanh tay cướp lấy khẩu súng đó khóa tay ả lại đánh ả một cái ngất đi. Đồng thời tháo dây cgho hai đứa nhỏ, khi đó cô vừa vào thì vội chạy lại ôm lấy hai đứa nhỏ. Chúng thấy cô đều khóc lớn

“Mẹ có biết Như Như sợ lắm không? Như Như đau lắm ạ...huhu...hu.hu...anh hai bảo mẹ sẽ đến cùng ba cứu con và anh hai ra đây”-Cô ôm vỗ về hai đứa nhỏ Tuấn Hưởng bước đến choàng tay ôm mẹ con họ vào lòng. Nhìn gia đình họ tạt hạnh phúc khiến cho Vĩ Hưng thấy mình hoàn toàn không thể thay thế được Tuấn Hưởng trong lòng cô. Thừa Phong bước vào bế hai đứa nhỏ ra xa còn Di Yên ả ta tỉnh lại cầm lấy súng nhắm thẳng vào Thiên Nhi, lúc đó hẳn vừa thấy kịp đã đưa ra đỡ cho cô viên đạn đó

Đoàng

Tiếng súng chói tay vang lên hẳn ngã xuống trước mặt cô, ngực hẳn có máu chảy ra, tại sao người thương cô đều vì cô đỡ lấy những vết thương như thế này? Máu hẳn chảy rất nhiều đôi tay cô ôm lấy hẳn. Ai vậy đều sưng sốt Vĩ Hưng nhanh chóng bắt lấy ả vội giữ ả lại lôi ra ngoài, Thiên Nhi nước mắt cô rơi

“A Hưởng anh sẽ không sao mà! Anh đừng bỏ em và con. Anh không sao mà đừng ngủ”-Hán mắt lờ lờ nhìn cô tay hẳn sờ vào má cô lắc đầu

“Đừng khóc nữa! Em vì anh rơi biết bao nhiêu nước mắt rồi, anh không muốn em khóc vợ à. Khụ...khụ...anh lạnh và buồn ngủ nữa”-Cô lắc đầu kêu tên hấn. Nhưng tay hấn buông lỏng ôm lấy thân thể lớn ấy như làm ấm cho hấn. Cơ thể nhỏ bé nào đó khóc than trong đêm nhìn người mình yêu nằm trên vũng máu.

Mùa đông đến từng đôi tình nhân họ đi bên nhau dưới không khí lạnh nhưng đã có người mình yêu bên cạnh rồi thì có lạnh đến mấy vẫn thấy ấm áp vô cùng. Có bóng dáng nhỏ bé bước vào bệnh viện thăm người yêu. Hấn nằm đây đã được một tháng rồi, nhưng chưa được cho ra viện. Dáng người lớn con nằm trên chiếc giường bệnh vẫn nhắm nghiền đôi mắt.

“Này sao anh chưa chịu dậy nữa, ngoài kia người ta đang cùng nhau tay trong tay đi với nhau trong ấm áp vô cùng. Còn anh chỉ nằm đây, Vĩ Hưng đã quay lại nước ngoài làm việc hai đứa nhỏ được ngủ đông rồi đó. An hứa là đưa em đi Nhật xem hoa anh đào mà còn qua Cannada trượt tuyết nữa.Sao anh còn nằm đây vậy hả?”-Thế là cô sụt sịt nước mắt, người đó im lặng không nói câu nào cả. Cô ngồi đấy bắt đầu khóc,

“Để anh ngủ tí đi mai ra viện còn gì? Anh sẽ đưa em đi mà”-Hóa ra hấn đang ngủ, họ đã quay về bên nhau Vĩ Hưng đã về nước ngoài làm việc. Vợ chồng Thiên Nhi lại được hạnh phúc bên nhau.

Hai năm sau Vĩ Hưng đi trên đường gặp một cô gái nhỏ nhắn có đôi mắt vô cùng trong trẻo như cô vậy, mà cái vô tình đó họ gặp nhau thường hơn tể là một nhân duyên lại đến.

Ai cũng vô tâm hững hờ với thứ họ đang có đến khi mất đi họ mới nhận ra rằng nó có tồn tại ngay cạnh mình. Nếu nhận ra sớm hơn đã không có những cuộc chia ly, không có nhữm câu cãi nhau, những hành động khiến đối phương phải tổn thương. Nhưng tình yêu và hạnh phúc gia đình sẽ đem họ lại gần nhau hơn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhan-ra-som-hon>